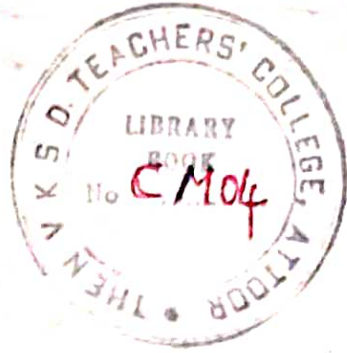

4

THE
N. V. K. S. D.
TEACHERS' COLLEGE MAGAZINE

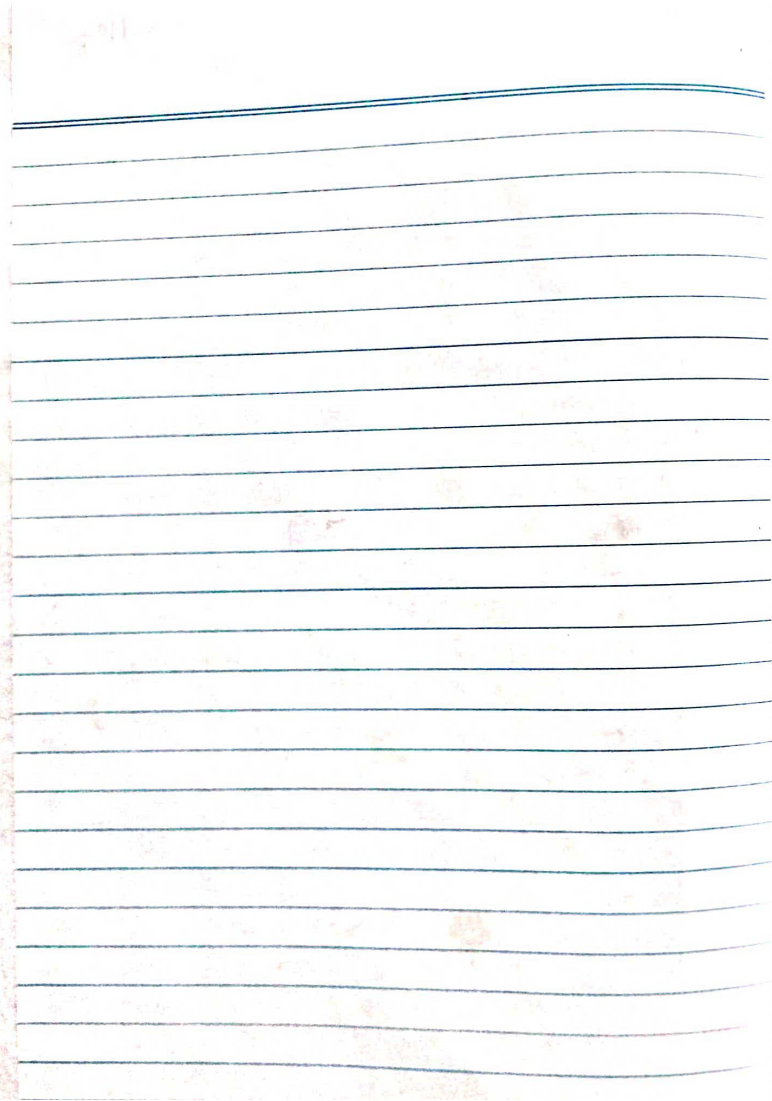

Attoor (Martandam)

1969-70

C Moly

THE
N. V. K. S. D.
TEACHERS' COLLEGE MAGAZINE

Attoor (Martandam)
1969-70

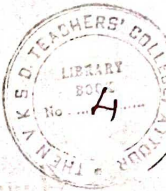
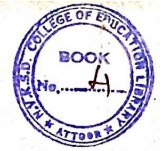
THE
N.V.K.S.D.
TEACHERS' COLLEGE, ALLOOR

Alloor (District)
691 01

LATE SHRI K. P. RAMAKRISHNA PILLAI
President of the N. V. K. S. Devaswam and Founder of the College

Editorial

We humbly present to our well-wishers, our College Magazine for the year 1969-70, in the confident hope that it will foster and strengthen their kindly interests in our College.

We had a generous response from students to our appeal to them for contributions to the College Magazine. Unfortunately we have been compelled to exclude many of them for want of space: We are sorry that we could not give their authors the pleasure of seeing their articles and names in print. Our sincere thanks are due to all of them. Also we extend our thanks and gratitude to all the benefactors and well-wishers of our College.

Editor

Annual Report

The N. V. K. S. D. Teachers College, Attoor, was started by the Nalloor-Vettuvanni-Kanden Sastha Devaswom in July 1953. The Devaswom Committee took a momentous decision in October 1961, that of utilising its funds for establishing educational institutions. A Training College was a long felt want in the Kanyakumari District and so it was but proper that the Devaswom's first educational venture should be the opening of a Teachers' College at Attoor, Martandom.

The College is situated in a site 10 acres in area, and in an elevated place. Adequate playgrounds are provided.

The first Principal of the College was Sri T. Gopala Pillai, M. A., L. T., a person with long and varied experience in the educational field. Under his leadership the institution flourished and attained high reputation.

In 1963, when the college started functioning, the strength of the College was 60. It offered instruction in four special subjects viz. English, Mathematics, History and Natural Science.

In the fourth year, i.e. 1966-67, the strength of the College was increased to 75 and in 1967-68, the strength was increased to 100. In 1968-69 the strength was further increased to 110, and geography also was introduced as an optional subject. Due to some unfortunate developments that took place in the year 1969-70, the strength of the College has been reduced to 60.

Sri T. Gopala Pillai, the first Principal of the College, retired in Dec. 1967. Sri S. Muthukrishna Karayalar M. A., L. T., was appointed as the second principal. Sri Karayalar's term terminated in April 1969 and the present Principal, Sri K. G. Sivasankaran Nair was appointed in May, 1969.

SHRI T. GOPALA PILLAI M. A., L. T.
President & Correspondent

WHAT IS EDUCATION

K. PERUMAL PILLAI

Science gives facts as they are, good or bad; philosophy sets values on their facts. When we attempt to evaluate, to consider one is more valuable than the other, what is most worth, we are entering the field of philosophy. In other words philosophy deals with function and value of principles derived from experiment and experience. It includes aim, means of achieving this aim, consideration of methods, evaluation of results and lastly organisation. A discussion of aim of education, therefore, falls within the province of philosophy.

There is a close relationship between philosophy and education. Every man has his own philosophy of life. Different philosophies result in different ways of life. It is natural that a person with a philosophy of life will seek to influence and convert others. This process of influencing and converting consciously or unconsciously is Education. Professor James Ross says, 'Philosophy and education are like two sides of a coin.' Sir John Adams believes as, 'Education is a dynamic side of

philosophy.' 'Philosophy in action is education.'

Thus we see that all great philosophers are always great educationists. Gaudama Buddha, Jesus Christ, Mohammed the Prophet, Swami Sankaracharya all of them were great teachers. Each of them formulated his own philosophy, tried to give it a concrete form and make others hold the same belief as he held. Similarly we can find various examples of the close relationship between education and philosophy in the lives and teachings of all the great philosophers from Socrates down to John Dewey in the west and from Yakjna Valkia down to Gandhiji in the east.

Every national system of education is a reflection of the philosophy of the whole nation. The ancient Greek city of Sparta revised education appropriate to the aim of the State. Theirs was a military state and their education was predominantly military in character. Nazi Germany had its own form of education. The supremacy of the German race and the spread of Nazism

was their aim. The communist state of Russia has its own system of education. The educational histories of England and America also will prove this common truth. Similarly in India, Mahatma Gandhi, the originator of Basic education envisaged a certain form of casteless and classless society.

Different individuals have different aims and ideals in Education. Each man's aim of education is a reflection of his philosophy of life.

So education is
 To dispel error and to discover truth. —Socrates
 Attainment of virtue in the individual. —Plato
 Attainment of happiness through perfect virtue. —Aristotle
 The development of character. —Quintillin
 Development of free, enlightened personality. —Petrarch
 Development of moral character. —Asham
 Preparation for ordinary duties of life. —Luther

Development of the wholeman. —Comenius

Attainment of a sound mind in a sound body. —Locke

To foster the growing activities and interests of the child's nature. —Rousseau

Harmonious development of all the powers. —Pestalozzi

Manysided interests for morality. —Herbart

Preparation for Complete living. —Spencer

Understanding the world in which one lives. —Huxley

Self-realization. —Adams

Mastery of tools indispensable to the race. —Moore

To develop individuality. —Nunn

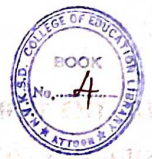
For social efficiency. —Dewey

The highest education is that which does not merely give us information, but makes our life in harmony with all existence. —Tagore

True education should result not in material power but spiritual force. —Gandhiji

OUR PRINCIPAL

LITTLE HEART

P. LAWRENCE

I talk with my little heart
Oh! my dear what thou art ?
It said in a low voice
I am the shadow of the Lord.

How great art thou my dear !
How sweet are thy good wishes !
How can I say your greatness,
In my low and simple life.

Very great is thy dear Lord,
Every time I praise His name,
If thou art His own image,
Why not I praise your glory ?

Let every little heart,
Love thy heart wilfully,
Give me grace boundlessly
So that (I) fall not in sin.

YOUTH—THE TASKS AHEAD

K. C. NADARAJAN

Youth is the eternal fragrance of a Nation. It is the creative embodiment of all that is sublime and serene. It is a creative force, which if not properly restrained, may unleash untold havoc, much to the detriment of the nation. To-day standing as we are on the threshold of a new life, let us pause for a while, and do a little of self-analysis.

No one, if one is a little honest in thinking, would ever repudiate it as a negative assertion that the modern youth has assumed a violent, fiery and menacing form, manifesting its stupendous power and potential in a destructive way, at a time when the imperative need is to mobilise it in national building endeavours.

It is time, the youth of the country cried halt to the fratricidal, petty, dangerous and fissiparous adventures which burn their own fingers and the destinies of the nation. The earlier it is done, the better.

These days our eyes are directed to by news of floorcrossings and level crossings, defections and inflections, and a thousand other un-

named things, so that we seem to be imprisoned in some white-washed cemetery. Democracy degenerates into mobocracy, every-where the craze is for self-destruction and self-aggrandisement. This is near suicide leading the nation nowhere.

As far as the leaders who guide us, and do the thinking for us, the less said the better. We cannot wash off our hands like the good old pilot. We have been liquidating ourselves for nothing and for nobody. From Cape Comorin to Kashmir consternation is let loose, purposes ran amuck, and in between we look at ourselves bankrupt and bald of hopes. It is an unwelcome realization that a few of the leaders have been behind these chain reactions of violence. Their rightful place is on the vanguard, not behind the youth.

The economy of the nation is virtually in the doldrums with the abnormal and unreasonable rise in prices along with economic recession the growing shortage in the availability of food grains even for

the sustenance of the masses, the increasing unemployment problem, the explosion of population, and the widening foreign exchange impasse and so on. While the rich are becoming richer, the poor become poorer. While a section of the population grows fat and greasy as a result of corruption, hoarding black-marketing and profiteering, a large majority of the people are ill-fed, ill-clothed and ill-sheltered; and poverty, hunger, disease and lack of opportunities for self-development parade. Corruption, nepotism, favouritism and redtapism have come to stay; and apparently right men are not in the right places, and wrong men have been installed in the right places. A crusade against the evils is the need of the hour.

Petty-jealousies and divided loyalties lead to balkanisation of the country. Take the language issue, for instance, where has it led us to? Language is a sophisticated means of expressing oneself. To quarrel over this is primeval in itself. Ours is a country where there is diversity in plenty. The solutions lie not in violence, not in putting down time honoured monuments of civilisation not in burning this and that, not in self-immolation.

The remedy lies in the realisation of historical facts, in the handling of problems in the lime-light of reason bereft of passion, malice and prejudice. We have to take things as they are and mould them into what they should be.

One of the ancient seers warned "where there is no vision, the people perisheth." The youth of this land, that is Bharat, must see visions that would take motherland into areas so far undiscovered and thereby opening up new vistas of higher and sublime thinking.

The youth of this country must unite, and with a new spirit and enthusiasm to steer the nation or atleast take it out of the garments of decay into which it has fallen, of late. So the youth should have to rally, giving up all differences, to unite like one man and to stave away all the problems facing the country today, and help to build a more prosperous, powerful and glorious India which is not impossible, though not easily possible.

The world is going to be one family under heaven. Thus those who want to sit lonely, lost to themselves, would become the modern counterparts of Robinson crusoes. Nobody has so far registered an applause with single hand.

If there is a will, there is a way then. No entrance is without its exist. The nation must resurrect from the primitive valley of taboos and a new sun must rise with a million mornings in his eyes. As the late Kennedy said, "ask not what the country can do for you, ask what you can do for the country." The golden dawn is not far away. Let's hope tomorrow is ours.

LADY NICOTINE'S LOVER

K. SUKUMARAN NAIR. B. Sc.

I fell in love with Lady Nicotine when I was in my teens. Her thin and narrow figure and golden brown complexion with pure white dress and her habits made me love her dearly. I could not remain quite at my home without meeting her a day. I started meeting her secretly in restaurants, picnic spots, gardens and terraces so that neither my parents nor my teachers knew about it. These secret meetings soon developed into regular meetings. This news reached even my parents and teachers. My love towards her grew so much, that it is still ever burning. I cannot forget her. My fingers always go forward to touch her every now and then. Indeed she loves me dearly. My affection towards her has never decreased even after my marriage. I am Lady Nicotine's lover. She strengthens me, refreshes me and consoles me in moments of boring and depression.

When I got married, my mother-in-law had instructed her daughter to wean me away from the clutches of Lady Nicotine. It was

during our honeymoon trip that my wife tried her best for that. She wanted me to give up my love completely, but I said I would get rid of it gradually. Thus we had our first quarrel. I would kiss Nicotine only with the permission of my wife, and that was at regular intervals-five times a day.

But my love for Lady Nicotine was so much that I started stealing kisses from her. It was quite easy. I used to buy a popular brand of cigarettes of twenty in each packet. I told my wife that all cigarette packets contain ten cigarettes which she believed. At the rate of five cigarettes a day a packet should last for two days according to her. But I got my due share of cigarettes. My trick did not last long. I was badly caught. Then I was punished with a reduced ration of just three cigarettes a day. But there was never a day when I smoked less than fifteen as I always managed to keep my own reserve in secret places. Honeymoon was over. I rejoined duty.

My wife was happy for I did not smoke more than three cigarettes per day in her presence. She thought that I had really reduced smoking. Then she prevailed on me to stop it completely. But one day she was shocked when our servant brought a cigarette bill for a fair amount. Thus the quarrel was resumed. This time she did not punish me. She gave up the idea of cigarette ration. I was happy and every half an hour I was touching Lady Nicotine.

The lady of the house, after having kept quiet for about a fortnight, started her non-cooperation movement again. Cigarette packets were missing every now and then and I had to waste half of my leisure time in searching for the hidden cigarettes in kitchen shelves, empty vessels, boxes and in all sorts of unexpected places. On one occasion I walked half a mile at 11 p.m. to buy some cigarettes.

As days passed, we came to an understanding. The cigarettes were to be cut into two halves. I was to smoke half a cigarette through a cigarette holder. But Lady Nico-

tine disliked this sort of love making. She wanted my lips direct. I had to give up the idea of this kind of love making just to please Lady Nicotine. Lady Nicotine's pleasure was my lady's displeasure.

It was Sunday. I was concentrated on a front page heading on the day's newspaper.

The lady of the house thought that it must be a fresh quarrel between the Syndicate and the Indicate. She peeped with curiosity and to her surprise, she found me reading "TOBACCO—CASUE OF LUNG CANCER AMERICAN SCIENTISTS' FINDINGS."

She was shocked to see me holding a cigarette in the other hand and puffing to glory while reading this startling news. She pulled the cigarette from my hand and threw it away. I settled down to think over the ill effects of smoking. A burning smell coming from the other room made me open my eyes. The lady of the house came running in and saw her best saree being burnt in fire. The cigarette had fallen on the saree.

MORNING

B. RAJASEKHARAN, B. A.

Morn starts with a turn,
The cock makes a call;
To wake up the sleeping world.
The Birds fly in the air,
To seek food for their children.
The sun rises in the east,
To give light to us.

The moon sets in the west,
To show the world is changing.
The closed petals open,
The slumbering hearts unfold,
Bees began their work,
To complete their duty,
But men alone remain idle.

CONQUEST OF SPACE

N. SUBRAMONIAN

Today we live in the Space Age. In just a few short years this world has been hurtled through the machine age into the atomic age and now the space Age. How far have we come in one life time? In seventy years man has leaped from Orville Wright to Armstrong. In order to quench his thirst for knowledge, man has begun to explore his environment—the Universe. Have you ever penetrated into Space, of course through imagination?

The Universe is an awesome entity. When we look up into the starry heavens on a clear night we can see about 6,000 to 7,000 stars with the naked eye. There are, declare astronomers, millions of stars separated by many light years in our own galaxy alone and ours is one among an estimated ten billion. Each galaxy is thought to be separated by a million light years. Moreover, most astronomers observe that the universe is expanding. Comparing to this unfathomable scope of the uncountable galaxies, our earth is a tiny dust-like speck. Now man, the inhabitant of 'this'

earth started his interplanetary space travel.

The whole world was amazed on October 4, 1957, with the announcement that Russia had orbited its first satellite Sputnik I. After one month, Russia's Sputnik II carrying a live dog was launched. Then in April 12, 1961, Russia had put the first man in orbit in Vostak I and brought him back safely to earth. Seeing the seemingly backward, ponderously moving Russians' accomplishments, the U. S. attempted frantically to keep her prestige. As a result, commander Allan B. Shephard became the first American in Space. Thus the two nations began their races to the moon.

Since the launching of the space Age with Russia's Sputnik I, vast space complexes have been accomplished by both sides in a race to become the prominent leader in space technology. To discover the effects on men and space crafts during long periods of time in the weightlessness of space, the U. S. designed its Gemini series. Since

the success of this series, the Apollo Project to land and return men from the moon which they called "the first rung on the ladder to the stars" was started. Preparatory to these flights, the Surveyor series, engaged in landing photographic and sensory equipment on the moon had good success. Detailed photos revealed the barrenness and bleakness of the moon surface.

But on January 27, 1967, disaster and setback struck. The three U. S. astronauts, Virgil Grisson, Edward White and Roger Chafee, were trapped and killed in a burning inferno during a routine capsule test on the ground. This catastrophe slowed down the U. S. race to the moon effort. Nevertheless, in November an unmanned Saturn V flew flawlessly. Enthusiasm grew again. The race to the moon was on again with renewed zeal.

On July 16, 1969, Neil Armstrong, Edwin Aldrin and Michael Collins, the three pioneers of space started in their 'Space bird' Apollo 11 to make history, to make man's dreams a reality. On 21st July, astronaut Armstrong planted the first human foot on the alien surface of the moon and this greatest death-defying leap in the history of man-made spectacles was enacted before half a billion human beings. When Armstrong descended to the moon, he, filled with emotion, ex-

claimed, "one small step for a man, one giant leap for mankind." President Nixon, welcoming home the astronauts who were returning after accomplishing the astounding adventure in space, told them: "Because of what you have done, the heavens have become a part of man's world."

This resounding success of Apollo 11 is man's infant step in the ladder to the stars. Following closely on the heels of Apollo 11's successful conclusion, two unmanned space probes, Mariner 6 and Mariner 7 were launched to earth's neighbouring planet, Mars. The two Mariners sent never-before-seen pictures of Mars revealing a crater-pocked surface, much closer in appearance to the moon.

In 1971, two Mariner-class vehicles are scheduled to orbit Mars for three months photographing large percentages of the Martian surface. Then, in a planned 1973 mission, Project Viking two spacecrafts are to orbit Mars and detach landing craft to descend to and operate on the surface. Both of these programmes are obvious preparations for a manned mission to Mars. Mr. Eric Burgess, one of the world's foremost experts on space exploration who in 1937 rightly observed that man would be on the moon before 1970, now predicts that man will be on the 'Red planet' by 1980.

THE EFFECTS OF ALCOHOL AND TOBACCO ON THE BODY

C. THANKAMONY

The Effects of Alcohol on the Body

Alcohol seems to bring about conditions in the body totally different from those effects actually produced. The user believes himself to be strong when he is really weak, warm when he is actually cold, energized when his nutrition is definitely impaired—and stimulated when his nervous system is truly depressed.

The effects produced by beverage alcohol depend upon the concentration in which it is used, the presence of food in the stomach, and the presence of disease in the

stomach or intestines. At a concentration of 10% alcohol produces an outflowing of acid secretion from the stomach lining.

At higher concentrations—20% or more the opposite effects are produced. The gastric secretion is decreased and the activity of the digestive enzyme pepsin is inhibited. The continued use of strong alcoholic beverages leads to a chronically inflamed stomach, with slow and imperfect gastric digestion.

And frequently the liver develops in chronic alcoholics a disease known as cirrhosis, in which many

Other fantastic plans are at hand for future space ventures. One is a series of unmanned "grand tours" of the five outer planets—Jupiter, Saturn, Uranus, Neptune and Pluto; another is a wide-range plan of manned earth-orbiting stations.

But all this is both a financial and technological strain for just one nation—the U. S.—to undertake. The idea being increasingly discussed these days is the need for an inter-

national approach to space exploration. On the matter of technology, leading U. S. space officials have openly voiced an invitation to space scientists in Europe and Japan to pool their knowledge with American experts to achieve the epic feats.

As is the universe expanding so is man's knowledge. Whether other nations lend helping hands or not, the U. S. is going to achieve its goals and it is as sure as tomorrow's rising sun.

small areas are destroyed and replaced by scar tissue. Thus the surface of the organ shows small knobs of tissue, hence the term, "hob-nailed liver."

Because of the scarring and obliteration of liver tissue, the circulation of blood through the organ is obstructed. So a sort of back pressure is produced in the veins of the peritoneum and the blood plasma passes out into this cavity, where it accumulates. Sometimes it must be drawn off repeatedly in order to relieve the severe distension and discomfort. The disease is usually progressive and nearly always fatal.

Although chronic inebriation is not the only factor in the production of cirrhosis, yet the importance of beverage alcohol as a cause of the disease is shown by the fact that liver cirrhosis occurs eight to nine times as frequently among chronic alcoholics as it does among the general population.

Beverage alcohol causes a temporary speeding up of heart action, which is not a direct effect of the absorbed drug, but is a reflex effect from irritation done to the alimentary canal.

Another symptom commonly observed soon after alcohol is taken is the warm and flushed skin. The drinker feels warmer because more blood is flowing through the skin

vessels. Because of this action—the increase in size of the skin vessels with consequently more blood brought from the interior of the body to the surface where it is cooled—more heat is lost and the body temperature falls. Therefore the use of beverage alcohol to "keep warm" is a very foolish thing to do.

Alcohol definitely affects the sexual functions. With consumption of large amounts of drug the spinal cord is depressed and sexual powers are impaired. Among chronic alcoholics sexuality may be completely abolished. Excessive use of alcohol by parents may cause danger to the survival of offsprings and their descendants for several generations.

That Alcohol lowers resistance to disease (especially pneumonia) is evident from many reports in medical literature. According to the report of the Lambert of Bellevue Hospital, in New York, U. S. A., among 1000 pneumonia cases the death rate of alcoholics was 70%. This is because of the fact that alcohol inhibits the movement of the white blood cells in their fight against the invading bacteria.

As soon as alcohol enters the blood stream and is carried to the liver, it is burned up to form carbon dioxide and water, with the liberation of heat. Unlike real foods, alcohol cannot be stored in the

body, but remains in the same form until it is completely burned. So the drug can be utilised neither in growth nor in repair of the body tissue. Unlike food, alcohol possesses a predominant pharmacologic action on the central nervous system. So it is classified universally as a depressant.

Some degree of dietary deficiency may be found in all chronic alcoholics. The important reasons for this peculiar result are:

1. Decreased food intake.
2. Decreased absorption and utilization of food eaten and,
3. Increased food require ment.

The popular idea that alcohol is a stimulant to all the vital processes, opposed the view that alcohol is a depressant of the central nervous system. It is true that the individual who is under the influence of a moderate amount of this drug may appear to be stimulated. He talks much, laughs loudly at minor jokes, is embarrassed by mishaps, and is careless about the impression he makes upon others. But here again alcohol betrays its true effect. When analyzed, all these characteristics are but indications of the first actions of alcohol on the brain, showing that it depresses these centres which have to do with reason, will-power, judgment and self-control. The

breaks are released and the emotions are given freer play.

Acute alcoholic intoxication is really a mental disorder. The investigations about the effect of alcohol shows that alcohol reduces efficiency. There is the relationship of beverage alcohol to traffic accidents.

The Effects of Tobacco on the Body

Tobacco injures in more ways than almost any other drug. It is 100 times more deadly than alcohol and contains from 1 to 9% nicotine. From 10 to 80% of nicotine is given off in the smoke. Of which the smoker may absorb 79% of it by the nose, mouth, air-passages and lungs. There are 19 poisons, all deadly, in cigarette smoke. Among these is furfural which is fifty times as toxic as alcohol. One full dose of furfural produces stumbling, staggering twitching and convulsions. This should indicate that tobacco smoke is deadly.

One drop of nicotine is fatal to a man if the whole drop is taken at one time. One pound of tobacco contains three to four hundred grains of nicotine, enough to kill three hundred men. The quickest way to kill with nicotine is to apply it to the trachea.

Among one hundred cases of cancer of the mouth, it was found that 90% were smokers.

The function of the liver is to destroy organic poisons and so

protect the body. This work is done by its cells. A drug taken by mouth is only half as effective as when injected hypodermically because the liver destroys much of it before it reaches the general circulation, and in this way the liver may prolong the lives of tobacco users. Tobacco eventually destroys the cells of the liver which do this wonderful work.

The quickest method of distributing poisons over the entire body is to take them in to the lungs. There, the poison mixes with the air which is taken in. The lungs are provided with a very good supply of blood vessels. The blood receives the oxygen along with the poison and from the lungs they immediately are distributed everywhere. Thus the most injurious way of introducing a poison into the body is to pass it into the lungs as is done by smoking. Smoking is a prolific source of chronic diseases of the lungs. According to General Rixley, "The prevalence of tuberculosis in the navy is chiefly due to the use of cigarettes."

Tobacco causes disintegration of heart and arteries and a thickening of these tissues. In this way it causes a rise of blood pressure. Years of tobacco using makes the walls of the arteries thick and reduces the lumen where the blood flows, making the passage of blood more difficult, and requiring more pressure from the heart because life depends on the heart getting this blood circulated through the body even though the lumen is smaller.

The carbonmonoxide present in tobacco also damages the red blood cells. Tobacco poison damages the kidneys also. Tobacco contracts the blood vessels all through the kidneys, cutting down the amount of blood that is possible to force through them. This lessens their efficiency in purifying the blood and so contributes to a further accumulation of poison in the body.

So when the mind turns to tobacco, think about the injurious results rather than the desire to use it. Realize that no benefit would be derived from its use. So try to avoid tobacco smoking.

நீங்கா நினைவு

M. RENJIT

மணி இரண்டு அடித்து ஒய்ந்தது. ஆனால் அவர்கள் உள்ளத்தில் எழுந்த துயர் அலைகள் ஓயவில்லை. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய அதே நிலைதான் இன்றும். அன்று சனிக் கிழமை; மாணியில் விஜி தன் ஆருயிர்த்தோழி மதியின் வீட்டை வந்தடைந்தார். துயரையே உருவமாகக் கொண்ட மதியின் அவலம் விதியைக் கண்டதும் பன்மடங்காகியது. ஒடோடிச் சென்று அவளைத் தழுவி கோவெனக் கதறினார். இவர்கள் இடையே இவ்வாறான நிலை ஏற்படுவது புதிதல்ல. எப்போதெல்லாம் விஜி மதியைப் பார்க்க வருகின்றாரோ, அப்போதெல்லாம் அவருக்கு அளிக்கப்படும் வாழைப்பே இதுதான்.

இருவரும் சந்தித்த பின், இரவு முழுவதும் ஒரு பெரும் போராட்டமாகவே கழியும். தங்கள் வாழ்க்கையில் செயல்வரும் விதியின் நிலையைப் பற்றி ஏதேதோ பேசுவார்கள்; கண்ணீர் சிந்துவார்கள்; பெருமூச்செறிவார்கள்; கடவுளை எண்ணிக் கதறுவார்கள்; அவர்களைத் தேற்ற வேறு நண்பரே அங்கு அகப்படுவதில்லை. எனவே தோழியர் இருவரும் ஊழின் கொடுமையில் உழல்வார்கள். காசுணம். இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் இதே நேரத்தில் ரவி தன் உயிரோடு போராடிக் கொண்டிருந்தான். அதனை நினைக்கும்போது அந்தக் கள்ளமற்ற வெங்கை உள்ளங்கள்; உலகம் அறிபா அன்பு உருவங்கள் எப்படித்தான் துயில் கொள்ளமுடியும். அவர்கள் உள்ளத்தில் கடந்தகால எண்ணங்கள் கோர்க்கப்பட்டன.

நிலையற்ற உலகில் நிலைத்து நிற்பது அன்பு. இருள் அடைந்த உள்ளத்தை ஒளிரச் செய்வது அன்பு. பண்பற்ற நெஞ்சத்தை பக்குவப் படுத்துவது அன்பு. இவ்வன்பு இல்லாத

உயிர்களை அறம் காப்பது கொல்கின்றது என்பதை நன்குணர்ந்த அண்ணன் ரவியும், தங்கை மதியும் அன்பிற்கோர் எடுத்துக் காட்டாய் வாழ்ந்தனர். அண்ணனுக்கு வரும் சிறு துன்பத்தைக் கூட தங்கை பொருள். தங்கை என்றால் அண்ணனும் அப்படியே.

தங்கள் தந்தைக்குக் கிடைத்த சொற்ப வருவாயைக் கொண்டு ரவி கல்லூரியில் படித்து வந்தான். கல்லூரியில் அவன் கால் எடுத்து வைத்த காலத்தில் வறுமை கற்று அதிகமாகத் துன்புறுத்தினும், சோர்வு அவனை அணுகவில்லை. ஆண்டுதொறும் தேறிவந்ததால் அவன் வீட்டாரை ஒரு நாளேனும் வறுமையிலும் பொறுமை யாகக் காணமுடிந்தது. இப்போது பட்டப் படிப்பின் இறுதின் கட்டத்தை வந்தடைந்தான் ரவி. தங்கையின் 11-ஆம் வகுப்பாகிய பள்ளியிறுதி வகுப்பை வந்தடைந்தான்.

ரவி தன் படிப்பைவிட, குடும்பத்தின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பதில் அதிக ஆர்வம் செலுத்தினான். வறுமையில் வதங்கும் தன் ஏழைக் குடும்பத்தை உயர்த்தல், தங்கையை மேல் அடிப்புக்கு அனுப்பி வைத்தல் போன்ற எண்ணங்கள் தினமும் அவனை சூழ்ந்தன. எனவே அவன் உள்ளம் தங்கைக்குத் தெரியாது பல பல நிலைகளை நினைத்துப் போராடியது. தங்கையைப் பிரிந்திருக்கும் நேரத்தில் தன் எதிர்காலத்தை எண்ணி எண்ணி ரங்குவான். அவன் ஒரே தங்கை, அன்பு தங்கை மதியோ மறந்தும் அவளைத் தனிமைவிட்டு வைப்பதில்லை.

மாணியில் பள்ளியிலிருந்து வந்ததும், தன் பள்ளிச் செய்திகளை அண்ணனிடம் கோர்த்து விடுவான் தங்கை. செய்திகள் நல்லவையானாலும், அல்லவையானாலும் ஒன்று விடாமல் அண்

எனிடம் கூறியதான் அவர் மனம் ஆறுதல் அடைபட்டும் சீரையும் தங்கையின் செய்திகளைக் கேட்டு தினமும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்குவார். என்னும் அல்லவற்றைச் செல்லமாகக் கடிந்து கொள்ளவும் அவன் தவறவில்லை. தன் அண்மைக்குரிய செல்லவழி அவன் விருப்பவழியே

உலகமே என்று அறிந்த அந்த தங்கையின் உணர்வில் உலக அறிவை ஊட்டி லுள் சீரே வந்து விடுதல் செய்து அவளுக்கு, சூர்வலகில் நடக்கும் திருக்கடும் செய்திகளைச் சொல்லுவான். மேலும் யாருடனும் அளவுக்கு மீறப் படிக்க கூடாது என்றும், அளவு கடந்த தொல்பால் பல தீமைகள் வந்து வருத்தும் என்றும் தன் தங்கைக்கு அறிவுரை கூறும் வந்த தான் அண்ணனின் பல அறிவுரைகளைக் கேட்டு அவன் உள்ளமும் பக்குவம் அடைந்தே காணப்பட்டது

சீரே கல்லூரிக்குச் செல்லும் வழியில் தான் மதிப்புகளும் பள்ளியும் இருந்தது. கல்லூரி சற்றுத் தொலைவில் இருந்ததால் ஊர்தியில் செல்லும் சீரே தன் தங்கையைப் பள்ளியில் சேர்த்து விட்டுத் தான் கல்லூரிக்குச் செல்வான் மீண்டும் மாணவியின் தங்கையைப் பார்க்கும்வரை அவன் மனம் நிம்மதியடைவதில்லை, இருவரும் செல்லும் வழியிலே, அல்லது கல்லூரிவீடுவா யாராவது அவனிடம் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு ஏற்ற பதிலை அளித்துவிட்டு ஒரு குறு நகையுடன் சென்று விடுவான். அவன் நகையின் ஒரு கவர்ச்சி இருந்ததே ஒழிய கண்காணப்படவில்லை.

கல்லூரியில் உடன் படிக்கும் நண்பர்களிடம் சீரே ஒரு தனிமதிப்பு உண்டு. என்னும் அறட்டை அடிக்கும் ஆண், பெண்களிடமிருந்து அவன் விலகி வாழ்ந்ததால் பலரும் பலவிதமாக கேள்வியேற்றனர். என்னும் எல்லோர் உள்ளத்திலும் இடம் பெற்ற சீரேயின் மேல் கல்லூரி ஆசிரியர்களும் அவனிடம் தனி அன்பு காட்டினர்.

சீரேயின், மதியும் பள்ளியை அடைந்ததும், அங்கு மதியின் ஆளுகீர் தோழி விஜி, மதிக்காக காத்தக்கொண்டு நிற்பதைப் பார்ப்பார். மதியிடம் அண்ணனைப் போன்று விஜியும் போன்பு

உடையவளாகக் காணப்பட்டார். விஜி மதியிடம் மட்டும் அதிகமாகப் பழகியதைக் கண்ட தோழியர் பலர் பொருமைப் பட்டனர். அவர்கள் பொருமை சில சமயம் விஜியும், மதியும் அணியும் ஒரே நிற ஆடையைப் பார்த்து அதிசயித்தது.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல சீரேயின் உள்மனம் தாங்க கொண்டு வேதனைபடைந்தது. அவன் தனக்கும் தங்கைக்கும் படிப்புச் செலவிற்குப் பலரிடமும் உதவி நாட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. உறவினர் செல்வந்தராயிருந்தும், அவன் வேதனையைப் பார்த்து சிரித்தனரேயல்லாமல் உதவியளித்தனர். இம்நிலையிலும் தன் அன்பையும் அறிவுரையையும் தங்கைக்கு அளித்தானே தவிர, துயரத்தில் பங்கு கொள்ள அனுமதிக்க வில்லை. தான் தாய் தந்தையருக்கு மதி எவ்வாறு செல்லப் பிள்ளையாக காணப்பட்டானோ, அதுபோன்று அண்ணன் சீரேயின், ஆளுகீர் தோழி விஜிக்கும் அவன் பிள்ளையே. கள்ளம் கபடமற்ற அந்த வெள்ளை உள்ளத்தில் அண்ணனும் தோழியும் அன்பின் உருவங்களாகப் பிரகாசித்தனர்.

சீரேயின் கல்லூரிப் படிப்பு முடிவடைய இன்றும் சில நாட்களே காணப்பட்டன. அவன் முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சியடைவான் என ஆசிரியர்கள் எண்ணியிருந்தனர். அதற்கேற்ப சீரேயும் அல்லும் பகலும் அயராது உழைத்து வந்தான். தன் கவலையை நீத்தான். எனும் உறக்கமுமின்றி படிப்பில் நாட்களைக் கடத்தினான். தன் கடமைகளையும் தங்கையின் கடமைகளையும் சரிவரச் செய்தான்.

அண்ணனோடு மதியும் சில சமயம் இரவு முழுவதும் விழித்திருந்தான். அண்ணன் படுங்கு துன்பங்களைப் பார்த்து வேதனை அடைந்தான். சீரேயின் தேர்விக்கு இன்றும் ஒரு வாரமே இருந்தது. அவன் துரும்பாக இழைத்துவிட்டான். அன்றும் என்றும் போல இரவில் மணி இரண்டிற்குப் பின் தான் உறங்கச் சென்றான்.

காணியில் எழுந்ததும் என்றும் போல மதி அண்ணனைச் சென்று பார்த்தான். தன்னைப் மறந்தான். தாயிடம் ஓடினான். அந்த பெற்ற உள்ளம் பற்றியெரிந்தது. கையின் பொருள் இல்லாத இன்மை நிலையை எண்ணி ஏங்கியது. மதி

அவன் நெற்றியில் தன் இளம் கையை வைத்துப் பார்த்தபோது அவன் கையும் மனமும் ஒருங்கே சுட்டது. அண்ணா! என்று அவற்றின், அவரோடு முன்னகிக் கொண்டிருந்தான்.

மதி விஜியை வரவழைத்தான். அவளின் உதவியால் மருத்துவர் அழைக்கப்பட்டார். அவர் துக்க பதில் அளிக்காது கடமைச் செய்தார். நாட்கள் சில சென்றன. மதி தன் அண்ணனை விட்டு அகலவில்லை. விஜியும் அடிக்கடி வந்து சீரேயைப் பார்த்தான்.

அன்று சனிக்கிழமை, காணியில் சற்று கண்டிருந்து பார்த்தான் சீரே. துயரே உருக்கொண்டவர்களாக மதியும், விஜியும் காணப்பட்டனர். மதி! என்று அன்பொழுக அழைத்தான். அவன் அண்ணா! என்று கூறி கண்ணீர் வடித்தான். மேலும் இவ்வலகில் எனக்கு எல்லாவற்றிற்கும் எல்லாமாக இருக்கும் நீங்கள் என்னைத் தன்னற தனியாக விட்டு விட்டுச் சென்று விடாதீர்கள் எனக் கூறி அவன் படுக்கையின் மேல் சாய்ந்தான். தன் தங்கைக்கு ஆறுதல் கூற முடியாத நிலையில் சீரே கண்ணீர் வடித்தான்.

நேரம் செல்லச் செல்ல சீரேயின் நினைவு மீண்டும் மறைந்தது. எல்லோரும் கதறி அழத்தனர். மருத்துவர் பக்கத்திலேயிருந்து நம் பிக்கை இழந்த நிலையில் கடமையைச் செய்து கொண்டிருந்தார். மீண்டும் நடு இரவில் கண்டிருந்த சீரே தன் தங்கையின் தளிர்த்த கைகளில்

ஒன்றைப் பற்றி தன் முகத்தோடு அணைத்தான். பெருமூச்செறிந்தான். கண்களை மூடினான். மருத்துவரின் கடமை ஓய்ந்தது.

தங்கையை வைத்துக் களவு கண்டு, எல்லாவற்றிற்கும் அவளையே எல்லாமாய் வைத்துப் போற்றி வந்த அந்த உயிர் எங்கே? தாயின் தலைமகள் எங்கே? அன்பாளே, பண்பாளே, பொறுமையாளே வாழ்ந்து கல்லூரியிலும், வெளியிலும் எல்லோர் உள்ளத்திலும் இடம்பெற்ற அந்த சீரே எங்கே? தங்கையின் ஒரே அண்ணன், அவன் ஒரே உயிர், அவன் வருங்கால வாழ்வுக்கு ஒளிவிளக்காய் விளங்கியிருந்த அந்த விளக்கு எங்கே? எங்கே?.....அது தங்கையின் உள்ளத்தில் நீங்கா நினைவை ஏற்றிவிட்டு அணைந்தது.

கோடை வெயிலுக்கு ஆற்றாத புழுபோன்று அண்ணனின் பிள்ளை மதி துடி துடிக்கான். நாட்கள் வாரங்களாகவும், வாரங்கள் மாதங்களாகவும், மாதங்கள் வருடங்களாகவும் உருண்டோடியது. மதியின் நிலையில் மாற்றமில்லை. காலம் அவளைப் பறி வாங்கிவிட்டது. அண்ணனின் அன்பு மொழி அவன் உள்ளத்தோடு பேசிக் கொண்டேயிருப்பதை உணரும் அவளால் மதிழவுடன் வாழமுடியுமா? அவளுக்கு என்றும் இதே நிலைதானா? அண்ணனின் வாழ்வோடு அவளின் வாழ்வும் அழிந்து விட்டதா? ஊழியியைப் பதில் சொல். மூற்றும்.

பொன் மொழிகள்

தொகுப்பு: ஏ. வி. தாஸ் (வரலாறு)

உழைப்பு:

ஆராய்ச்சியின்றி உழைப்பவனுக்கு ஆண்டவன் அருள் கரப்பான். —காந்தியடிகள்.
தெருவில் குப்பைக் கூட்டுகிறவன் அரிவணை அமர்ந்து அரசு புரியும் மன்னைப்போன்று —விவேகானந்தர்.
பெருமையும் சிறப்பும் உடையவன்.
அதிகார மண்டபத்தில் பணமுட்டைகளின்மீது அமர்ந்துகொண்டு உழைக்கும் கூட்டத்தினரைச் சொக்கட்டான் காக்களை நகர்த்துவதுபோல் அடிக்கழித்துக் கொண்டிருக்கின்றது —அறிஞர் அண்ணா.
உழைப்பவனுக்கு மதிப்புக் குறையும் இடத்தில் உதைப்பவனுக்கு மதிப்பு வளரும்; அது அவர்களுக்கே தீமையாக முடியும். —ஓ. வரதாசனார்.

மனைவி

K. SUKUMARAN NAIK, B. Sc.

மனைவி என்ற சொல்லிலே ஒரு தனி ஒளி கையகக் காண்கிறோம். மனைவி என்ற சொல்லிலே மனை + வி என்று பிரிக்கலாம். 'மனை'யை விடு எனவும் 'வி' என்பதை விளக்கு எனவும் எடுத்துக்கொண்டால் 'மனைவி' என்ற சொல் 'விட்டு விளக்கு' எனப் பொருள்படும். ஒரு விளக்கு பிரகாசமாக எரியவேண்டுமானால், அதில் எண்ணெய் குறைவாது இருக்கவேண்டும் அது போல் ஒரு மனைவியிடத்தில் 'கற்புநெறி' குறைவாது இருந்தால் தான் அவள் குலவிளக்காக இருக்க முடியும்.

தமிழ் இலக்கியத்தை புரட்டிப் பார்ப்போமானால், அங்கே கற்பை தலைவாய் கட்டுகக் கொண்ட தமிழ்ப் பெண்மணிகளைக் காணலாம். தமிழர் வாழ்க்கைக்குத் தனிப்பலக்கணம் வகுத்த தொழில்புயிர் தம் இலக்கணப் பெருநூலின் பொருளாதாரப் பகுதியில் மகளிர் இயல்பை விளக்குகிறார். தெய்வப் புலவராகிய திருவள்ளுவரும் உலகப் பெருமறையாகிய தம்பெருநூலில் தமிழ்ப் பெண்ணின் தனிப்பெருமையினை விளக்குகிறார். இளங்கோவடிகள் இயற்றிய சிலப்பதிகாரம், கண்ணகியின் கற்பு மாண்பை விளக்கும் கவிஞர் மிகு காவியமாகும். கவிபுராணிய கம்பர் பாடிய இராமாயணம் சிறையிருந்த செல்வியாகிய சீதை நல்லாளின் சிறப்பைப் புலப்படுத்தும் செந்தமிழ்க் காவியமாகும்.

பெண்ணின் இயல்பைப்பற்றி,
"கற்பும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும்,
மெல்லியற் பொறைமையும் நிறையும்

வல்லிதின் வல்விதின்
வீருந்து புறந்தருதலும் கற்றம் ஒம்பலும்
பிறவும் அன்னக் கிழிவோர் மாண்புகள்"
என்று கூறிப்போந்தார் தொழில்புயிர். கற்பு காமம், நல்லொழுக்கம், பொறை, நிறை, வீருந்

தூட்டல் சுற்றம் ஒம்பல் ஆகிய இயல்புகள் மகளிர்க்கு உயர்வு தருவன என்றார் அவர். மேற்கூறியவைகளில் 'கற்பு' தான் முதலிடம் பெற்று நிற்கிறது.

'கற்பு' என்ற சொல் கற்றல் என்றே பொருள் தரும். பெற்றோரும், உற்றோரும், கணவனும் கற்றுக்கொடுக்க, அதனால் மனைபற நெறி களை அறிந்தொழுகும் மகளிரின் ஒழுக்க நெறியை கற்பெனப்படுவது. இத்தகைய கற்பிற் சிறந்த மகளொருத்தியை, மனைவியாகப் பெறுதலே ஆடவனுக்கு பெறலுக்கு செல்வமாகும். இது கிடைக்கப் பெறுதலான பட்டம் துன்பத்தை நாம் இன்று கண்ணிரக் காண்கிறோம், இந்த பொற்றமிழ் நாட்டில், பாவம்! அவன் என்ன தவறு செய்தான். பெற்றோர்கள், அவர்கள் விரும்பிய பெண்ணை அவனுக்கு மணம் முடித்து வைத்ததும் அவர்களுடைய வேலை முடிந்துவிடுகிறது அந்த விளக்கு 'குலவிளக்காக' இருக்கவேண்டும் என்று அவன் ஆசைப்படுகிறார். அது என்னெய் இல்லாத விளக்குபோல் அணைந்துவிடுகிறது. ஆனால் பண்டைத் தமிழ் நாட்டிலோ, அவர்கள் தங்கள் உள்ளங்களை அவர்கள் திருமணத்திற்கு முன்பே ஒருவருக்கொருவர் நன்கு புரிந்துகொள்கிறார்கள். கருத்தொருமித்த காதலர்களே மணம் செய்துகொள்கிறார்கள். ஒரு ஆடவனுக்கு கற்பு நெறிகொண்ட ஒரு பெண் மனைவியாக வாய்க்கப் பெறுதலேவிட உயர்ந்த செல்வம் வேறொன்றில்லை என்பதனை திருவள்ளுவர்

"பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்றும்
திண்மைபுண்டாகப் பெறின்"

என்று வற்புறுத்துகிறார். இனி கற்புக்கு இலக்கணம் வகுத்த சில தமிழ்ப் பெண்களைக் காண்போம். "யாமுது

பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிட தீதலம் வந்து" மணம் செய்துகொண்ட கண்ணகி, கணவனையே கண் கண்ட தெய்வமாகக் கொண்டு, தெய்வ மகளாக, கற்புக்கு அரசியாக, மக்கள் போற்றும் மங்கையாக வாழ்ந்தாள்.

திருவள்ளுவரின் மனைவி வாசுகி அம்மையார் ஒருநாள் பக்கத்தில் உள்ள கிணற்றுக்குச் சென்று நீர் இறைத்துக்கொண்டு நின்றாள். அப்பொழுது வள்ளுவர் வாசுகி! என்று அழைத்தார். கணவர் தன்னை அழைத்ததைக் கேட்டதும், நீர் இறைக்கும் தொட்டியை அப்படியே இடைவழியில் விட்டு விட்டு ஒடினாள் கணவன் அருகே. அந்தத் தொட்டி அப்படியே விட்ட இடத்தில் நின்றது. என்னே கற்பின் சிறப்பு! ஆனால் இன்றோ; கணவன் அழைப்பு மணியை அடித்தால், மனைவி என்ன என்று கேட்டு வர வேலைக்காரப் பையனை அனுப்பினால் அதுவே போதும் என்று திருத்திப்பட வேண்டியிருக்கிறது இன்றைய ஆடவர் நிலை.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுடைய கோப்பெருந்தேவி தன் கணவன் பாண்டியன் மாண்டான் என்பதை உணர்ந்ததும் அந்த இடத்திலேயே வீழ்ந்து ஆவி துறந்தாள்.

மனைவியின் கண் இருந்து அறம் புரியும் உரிமை தலைவிக்கு சிறப்பாக உரியதாகும் இத்தொடர்பு பற்றியே தலைவிக்கு மனைவி, இல்லாளன் என்றும் பெயர்கள் தேர்ந்தலாயின. இவற்றிற்கு நேரான ஆண்பாற் சொற்கள் இல்லாமைமையும் தலைவியின் மனைபுரிமையை மிகுதிப்படுத்தும். தலைவனது வாழ்க்கைக்குத் துணையாய் நின்று, ஒன்றுபட்டு வாழும் மனைவியை திருவள்ளுவர், "வாழ்க்கைத்துணை" என்றும் பெயரால் சிறப்பிக்கிறார். எல்லா பொருள்களும் நிரம்பியிருப்பினும் வாழ்க்கைத் துணையாகிய இல்லாளின் ஒளி நிறம்பாத வீடு வீடாகாது. இதனாலேயே

"மனைக்கு விளக்கம் மடவான்" எனப் புலவர் பாடுவாராயினார். நான் முழுதும் உழைத்துத் தளர்ந்து, வாழ்வை இருளென வெறுத்து வீடுசேரும் கணவனை வரவேற்று உபசரித்து, மீண்டும் அவன் வாழ்வில் ஒளியுண்டாக்கும் மனைவிளக்காக விளங்குவனே மடவான்.

பிறந்தகத்து கிடைக்கும் தேன் கலந்த பாவினும் தலைவனுடன் சென்று பாலை நிலத்தில் மான் உண்டு எஞ்சிய சின்னீரை உண்ணுதலே தனக்கு கவையுடையதாக தலைவி கருதுவாள் என்று ஐயுறுநூறு கூறுகிறது. இவ்வாறு பிறர் புகழும் வகையில் மனைபறம் பேணி மகிழ்வாள் கற்புடைய மங்கை.

மனைவிக்குரிய இத்தகைய பண்புகளையே பெண்ணின் இலக்கணமாக திருவள்ளுவர்,

"தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்"

என்று கூறுகிறார். ஒரு பெண் தன்னை கற்பால் காத்து தன்னை மணந்துகொண்ட கணவனை உண்டி முதலியவற்றால் பேணி, இருவர் வாழ்க்கையையும் இனிது காத்து, நற்குணம் செயல்களில் தவறாதவளாக இருப்பவளே பெண்ணு வான்.

இன்றும் மேற்கூறியதுபோல் கற்பிலே சிறந்து கட்டிய கணவனையே கண்கொண்ட தெய்வமாக மதித்து, கண்ணகி பாரம்பரைப் பெண் என்று ஊரார் போற்ற இவ்வறம் நடத்தும் மங்கையர் பலரை எங்கும் காண்கிறோம். ஆனால் கட்டிய கணவனை மிதித்து, அடங்காபிடாரி என்று ஊரார் தூற்ற, மாதவி பரம்பரையைச் சார்ந்தவன் என்று கக்கன் எண்ண குடித்தனம் நடத்தும் மரதர்கள் சிலரை இன்றும் காண்கிறோம். அவர்களுக்கு ஆண்டவன்தான் அறிவு புத்தவெண்டும்.

பேசாத பேச்சுகள்

ஐ. ஆர். அருள்சிங்

அன்புள்ள நண்பனுக்கு,

பன்னாட்டும் புகழ்ப்பாடி; பல மதமும் பண்பாடும், பல்மொழியும் பழக்கத்தில் இருக்கும் பெருந்தலைவர் நிறைந்த பரந்த பாரதத்தில், படைப்பில் சிறியவராகிய நாம் பண்புடன் பழகி பன்னாட்டின் பாட்டிசைத்து பனிதரும் குளிரின் மென்மையினை அனுபவித்து பசுமையுடன் இலை வீசித்து வானநோக்கும் மரங்களின் கனிகளை கவைத்துப் பருகி பரவாமடைந்தக்கால், வானம் பொழியாது இறுமாந்திருக்க, பருவநிலை திசை மாறியதை உணர்ந்து, உயிர்பிழைக்க உவகையுடன் சுற்றும் சூழ வலசை சென்ற நீ, ஐரோப்பாவின் எல்லைப்போய் பூரல் நதிக்கரையில் அடர்ந்த மரங்கள் அடங்கிய காடுகளில் உல்லாசமாக உண்டுக்கனித்து பறந்து திரிவதை உன் மடலால் அறிந்த நான் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைவதோடு பல்லாண்டு வாழவும் வாழ்த்துகிறேன். பட்டொளி வீசிடும் பாவையர் பத்து முழ ஆடையால் பருவத்தை மறையாது மறைத்து மன்மதனை மயக்கும் தன்பாங்கினை பார்த்து பழகிய நீ, ஆறு முழ ஆடையுமின்றி அரையங்கிய அணிந்து அங்கங்களை அவமதிக்கும் அணங்குகள் ஆர்ப்பரிக்கிற அயல் நாட்டின் நிமிடந்தோறும் வளரும் நவீன நாகரீகத்தினை யும், அறிவுத்துறையில் அவர்கள் அடைந்திள்ள முன்னேற்றங்களையும் மட்டில் நகைச்சுவைப்பட எழுதியிருப்பது எனக்கும் என் நண்பர்களுக்கும் சிரிப்பு நிறைந்த இன்பப்பொழுது போக்காக அமைந்தது. நான் என் நலத்தையும், நண்பர்களின் நலத்தையும் தெரிவிப்பதோடு உனக்கு அறிவிக்க முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் இல்லாமையால் வருந்துகிறேன். மறைக்குப் பயந்து பனைமரம் ஒன்றின்மேல் நான் ஒதங்கியிருந்தபொழுது நீண்ட இடைவெளிக்குப்பின் சந்தித்த நண்பர்களாகிய மழையும், காற்றும் பேசிக்கொண்டிருந்த உரையாடலைக் கேட்டேன். அதை அப்படியே உனக்கு இம்மையில் எழுதுகிறேன்.

நான் வேகமாக வருவதில்லை என்றும் நீண்ட இடைவெளிக்குப்பின் நீரை சொரிய முயலும்பொழுது ஆரம்பக் கட்டத்தில் மட்டும் தான் வேகமாக வருகிறேன் என்பதும் உனக்கு விளங்கும்.

கார்முகில் தூல்கொண்டு சூரியனை மறைக்க, குளிர்காற்று மெல்லன வீசி மழையை எதிர் நோக்கி ஏங்கிக் கிடந்த எண்ணற்ற இதயங்களை எழுச்சியடையச் செய்தது. மக்களும் சுறு சுறுப்புடன் நகர கொடுங்காற்றுடன் கார் முகிலும் சிறு சிறு தண் திவிலைகளை உதிர்க்க ஆரம்பித்தது. மழையை பெய்யவிடாதப்படி காற்று அடித்துச் செல்கிறதே என்று ஏர் உழவர் கூற பிரிந்தவர் கூடுவதுபோல் மழையும் காற்றும் சந்தித்து நீர் சிந்தும் நிலையில்லா வாயைத் திறந்து பேச்சை ஆரம்பித்தன.

மழை: நண்பா! என்னை மக்களுக்கு நன்மை செய்யவிடாதப்படி ஏன் இவ்வளவு வேகமாக வந்து தடை செய்கிறாய்.

காற்று: உன் வரவை காத்திருந்த நான் உன் வரவால் பயன்பெற்ற மகிழ்ச்சிப் பெருக்கோடு நீ நினைப்பதுபோல் உன்னை தடை பண்ண வராமல் உன்மேலுள்ள நன்றியுணர்வோடு எனக்கும் கடமை என்று ஒன்று இருப்பதால் உன்னையும் தாண்டி வேகமாகச் செல்லுகிறேன். உன்னை நம்பி பரந்த வையகம் வான் நோக்கி வாழ, சில இடங்களில் மட்டும் நீ பாரபட்சம் காட்டி நீரை சொரிந்து ஏனைய இடங்களை புறக்கணித்து வைப்பதால் தான் எனக்கு உன்னையும் கடந்து வேகமாகச் செல்லவேண்டிய நிலை அதிகிக்கிறது. வறட்சியினால் மக்கள் தவித்ததுபோல் நானும் நீ வராததால் தவித்ததோடு இன்னும் பலவும் அனுபவிக்கத்தான் செய்தேன். நன்றாக சிந்தித்துப் பார்த்தாயானால் நீ வையகத்தை வாழ்விக்க உன் கடமையை செய்யும்பொழுதெல்லாம்

நான் வேகமாக வருவதில்லை என்றும் நீண்ட இடைவெளிக்குப்பின் நீரை சொரிய முயலும்பொழுது ஆரம்பக் கட்டத்தில் மட்டும் தான் வேகமாக வருகிறேன் என்பதும் உனக்கு விளங்கும்.

மழை: மக்கள் தவித்தார்கள் என்பது உண்மை. ஆனால் என்னைக் காணாது நீ தவித்தாய் என்பதைக் கூறக் கேட்கும்பொழுதுதான் சிரிப்பும் வியப்பும் மேலிகிறது.

காற்று: நீ வியப்படையவும் சிரிக்கவும் கூறாமல் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டுமெனத்தான் கூறினேன். நீ வரத் தவறியதால் வளமிக்க வையகத்தை வறட்சி வாட்டி வதைக்க வனிதையர் மட்டுமின்றி வாலிபர் முதல் வயோதிபர் வரை தண்ணீருக்காக அலைந்து கண்ணீர் களைந்த காட்சிகளைக் கண்டு கண்கலங்கினேன். அங்கலாய்த்த மக்களை ஆறுதல்படுத்த அல்லல் பல அனுபவித்தேன். ஆனால் நான் மட்டும் மனமுருகினால் என்ன செய்ய முடியும். பூமி தன் பவனை கொடுக்க மறுத்தது. பசியைப் போக்க பணம் கொடுத்தாலும் பயன் கிடைப்பது அரிதாகிவிட்டது. அரசினரும் வறுமையைக் களைய களஞ்சியங்களில் இருந்த கழனியின் கனிகளை படிப்படியாக பகிர்ந்துவிட்டு வறட்சி வறட்சி என்று பேசி பெரும் பணம் பெற்று பங்கிட்டனர். பகலோள் பாரினை தன் கொடிய கதிரொளியால் பலமாய் தாக்க மக்கள் உடல் நலம் குன்றி நெருப்பிவிட்ட புழுப்போல் துடியாது துடித்தனர். அப்பொழுது நான் பகலில் கடற்காற்றுகளும் இரவில் தரை காற்றுகளும் இருந்து ஓரளவு வெப்பத்தை குறைத்ததோடு தெருப்பூதிகளையும் அகத்தங்களையும் தீதியமாக சுமக்கவெண்டிய நிலையிலானேன். என்னுடைய எடையையும் (அழுத்தம்) முன்பு இருந்ததைவிட அதிகம் இழந்து விசிவடைந்தேன். இப்பொழுதே உன் வரவினால் நீ நிலத்தை சந்திக்கும் முன்னரே அகத்தங்களை களைந்து தூய்மை அடைந்து, இந்த எடையை திரும்ப பெற்ற நான் நீ போகாத மற்ற இடங்களிலும் எடை இழந்து அழுத்

தம் குறைந்து இன்னும் பல அனுபவிக்கும் என்னை விட்டுப் பிரிக்க முடியாத உயிரோடு உயிராய் இணைந்த என் உறுப்பினர்களுக்கு உதவி புரிந்து அவர்களது துன்பத்தை குறைக்கவே வேகமாக ஓடோடிச் செல்கிறேன்.

மழை: பகலிலும் இரவிலும் துன்புற்றேன் என நீ கூறுவதை கேட்கும்பொழுது தூய்கியிருக்க கூடமாட்டாய்போலிருக்கிறதே?

காற்று: ஒருநாளும் நூங்கமாட்டேன் என்பது உனக்கு தெரியுமா? நான் உறங்கினால் உலகமே உறங்கிவிடுமே. அதாவது எல்லோரும் நீண்ட தூக்கமாக தூங்கிவிடுவார்களே. அவனியோர் ஆனந்தம் அடைய என்னால் எவ்வளவு உதவ முடியுமோ அதெல்லாம் செய்துகொண்டுதான் இருக்கிறேன். என் மனதிற்கு மகிழ்ச்சியளிப்பது ஒன்று உண்டென்றால் அது அவர்கள் ஆனந்தமாக இருப்பதை பார்ப்பதுதான். மழை: நான்தான் ஜீவநாடி, தூங்காமல் வீழ்த்திருப்பவன் உலகுக்கு உறுதுணை புரியவன் என்று கூறுகிறாயே மக்கள் உன்னை மெச்சிப் பேசுவதை நான் இதுவரையிலும் கேள்விப்பட்டதில்லை. மானிடர் மெச்சிக்கொள்கிறார்கள் என்றால் அவர்கள் மெச்சிக்கொள்ளும் அளவுக்கு அல்லது மகிழும்படி நீ செய்கிற சில உதவிகளை நண்பன் என்ற முறையில் கொஞ்சம் கூறவாயா? நானும் அறிந்து என் சந்தேகத்தை நிவிர்த்தி செய்துகொள்வதில் தப்பிவிடுவேன்.

காற்று: ஒருவன் எல்லோருடைய பார்வைக்கும் ஒன்றுபோல் தோற்றமளிக்க முடியாது. தன் பார்வைக்கு தனது செயல்கள் நியாயமானதாக தோன்றுமபொழுது அடுத்தவர் களுக்கு தீமையானதாக தோன்றலாம். ஒருவனுக்கு நல்லவனாக காட்சியளிக்கலாம் அதே சமயத்தில் மற்றொருவனுக்கு தீயவனாக விளங்கலாம். எனவே ஒருவனால் எல்லாரையும் எல்லா காரியத்திலும் திருப்திப்படுத்துவது இயலாத செயல். வீண் வெளிப் பயணம் செய்த வீரர்கள் கூட என்னை அருமையாக சந்திரனுக்கு கொண்டுபோகத்தான் செய்தார்கள். அவர்களுக்கு

இன்றியமையாததாக இருந்தது நான் தான். என்ருளும் புயல்காற்று என்ருல் வீடுஞ்சாஸிகள் முதல் எல்லா தர்பினரும் பீதியடைவதோடு வெறுக்கத்தான் செய்கின்றனர்.

நான் எல்லாவற்றையும் உன்னிடம் கூறியால் உனக்கே பிரியப்பாக தோன்றலாம். என்ருளும் எல்லாவற்றையும் உன்னிடம் கூற விரும்பாமல் சிலவற்றை மட்டும் உனக்காக ஒதுக்குகிறேன். என்னை ஒவ்வொரு நாட்டிலும் வெவ்வேறு பெயர்களால் அழைக்கின்றனர். தமிழில் மட்டுமே எனக்கு பல பெயர்களே அமைப்புக்குத் தக்கவாறு வழங்கியுள்ளனர். ஒருநாள் அமெரிக்காவை கடந்தபொழுது ருறிப்பாக, ஒருநிகழ்ச்சி என்னவெனில் நீர் நிலையொன்றில் Sun bath-க்கு வந்திருந்தவர்களை பற்றியது தான். ஆதியில் ஆண்டவன் ஆணும் பெண்ணுமாக மனிதர்களை உண்டாக்கினார் என்பதற்கேற்ப அவர்களையும் ஆணும் பெண்ணுமாக இணைந்துதான் இயங்கினர். Milton கூட இப்பொழுது இருந்திருந்தால் இக்காட்சியைக் கண்டு Paradise lost-ல் தான் ஆதாமுக்கும் ஏவானுக்கும் கொடுத்த வண்ணைகள் கூட ஓரளவு குறைவுவது என்று பொருளாக கொண்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. பருவம் கலையாத ஜோடியொன்று ஒரு உறையினுள் (Life boat) என்னை ஒரு பம்பின் (Pump) மூலம் செலுத்த நாளும் பொறுமையாக உன்னை செனல, என்னை அதனுள் அடைத்து வைத்து தண்ணீர் மிதக்க விட்டதோடு, மேலே ஏறி அமர்ந்துகொண்டு, அவளியை மறந்து இன்பத்தில் மிதந்து "O! Lilly flower, see your lover" எனப்பாடி மகிழ்ந்த இணைகள் ஆசைச்சுரங்களால் என்னை அவளைத் துக்கொண்டு நம் இன்பத்துக்கு இதமளிப்பது இந்த Air தான் என்றும் கூறிக்கொண்டனர்.

என்னையே நம்பி இயங்கும் பாய்மரப் படகுகளையும் அதன் மாலையினையும் சந்திக்கும்பொழுதும் அவர்களும் நான் என்ருல் களிநடைப் புரியத்தான் செய்கின்றனர். பட்டம் பறக்க விட்டு பரவாமலையும் பள்ளிச்சிறுக்களை பார்த்தேன். அவர்கள் காற்று கொஞ்சம் கூட வீசாதா என்று கூறுவதைக் கேட்டு உலகையடைபும் நான் உறுதுணை புரியவும் தாமதிக்கவில்லை.

அடுத்தபடியாக மலர் பொழியும் சோலை ஒன்றின் வழி வந்தபொழுது நெஞ்சில் ஆடை அலைகள் மோத கற்பனை உலகில் சிறகடித்து பறக்கும் காரிகையொருத்தி கருத்தொருமித்த கண்ணாளை காத்திருக்க கயல்வழியால் கண்டு கொள்ள முடியாத ஏமாற்றத்தால் கானகத்து மான்போல் மருள நான் என் குளிர் கரத்தால் கிளையசைத்து மணமிகு மலர் உதிர்ந்து ஆடை தொட்டுமேனி தழுவிச் செல்வதை உணர்ந்த கொடியிடையான், கனிமொழியால் 'இந்த மண்லத்தில் ஓடிவரும் இளம் தென்றலை கேட்கின்றேன்; நீ சென்றிடும் வழியிலே என் தெய்வத்தை காண்பாயோ, நூது சொல்வாயோ என்று கூற ஆரம்பித்தான். தேன்மொழியை பருகி பூரிப்படைந்த நான் சரிசென தலை யசைத்து தள்ளாட போடலானேன். மேலும்....

மழை: இவ்விறைக்கூறி பெருமிதப்பட்டுக் கொள்கிறாயே Air-ல் சாக்கடை நாரற்றம் வீசுகிறது என மக்களாலும் பெரியோர் பலராலும் பழிக்கப்படுவதாகவும் கேள்விப்பட்டேனே.....

காற்று: Air தாம் கெட்டுவிட்டது இழிநிலையடைந்து விட்டது என்று கூறுகிறார்களே அவர்கள் தான் இந்தநிலைக்கு காரணம். அறி யாமையால் அவர்கள் தப்பிதலும் செய்து விட்டு இழிசொல்லும் கூறுகின்றனர். மயானத்தின் மறைக்கப்படவேண்டியதை ஊர் நடுவில் வைத்து சமூதாயத்தை கெட்டும்து விடுக்கிறார்களே தடுக்காமல், தண்டிக்கப்படவேண்டியவனை தலைமேல் ஏற்றி அறுசுவைப்படைக்க அடுக்களை அணுகவேண்டியதை அகற்றாது, கலைஞர்களை காவலர்களாக்கி சந்தணத்தை முடி சாக்கடையை திறந்து வைத்து நறுமணமும் பண்பும் கலாமணமும் கமழச் செய்வதற்கு பதில் பலர் பழிந்து வெறுக்கும்படி சாக்கடை துர் நாரற்றம் வீசப்படி செய்துவிட்டனர்.

சாக்கடை நாரற்றம் என்னுடையதல்ல. நான் புனிதமாகத்தான் இருக்கிறேன். சுந்தமான மழை நீரும் செம்மண் நிலத்தில் விழுந்தால் செம்மண் நிறத்தையடைந்தானே செய்கிறது. ஹி கூறியபடி என்னை பெரியவனாக பாராட்டி பெருமிதப்பட்டுக் கொள்வதும் அடுத்தவனை எளி

யவனாக எண்ணுவதும் கிடையாது. ஒவ்வொரு வரும் ஒவ்வொரு விதத்தில் பெரியவர்கள் தான். ஒவ்வொருவரும் ஏதாவது ஒரு துறையில் திறன் படைத்தவர்களாகத்தான் திகழ்கின்றனர். "மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகைக்கும் மணமுண்டு" என்று மலர்ந்தருளிய பேரறிஞரின் மணிமொழியும் இதைத் தானே கூறுகிறது.

மழை: போற்றார் என்று கூறினாயே இவர் யார்? ராக்கட்டில் வீண்ணையடைந்து நிலாவில் இருந்து கல்லெடுத்து மீண்டவர்களில் ஒருவரா?

காற்று: இல்லை இவர் ராக்கட் இல்லாமலே சந்திரனையடைந்தவர்.

மழை: ராக்கட் இன்றியா! இது எனக்கு தெரியாதே. அப்படியென்றால் இவரை தாராளமாக அழைக்கலாம்.

காற்று: பண்டைத் தமிழகத்தில் கி.பி. 9-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த "தமிழ் நந்தி" என்று அழைக்கப்பட்ட நந்திவர்மன் என்னும் மன்னன் தமிழ் பாட்டை கேட்டுக் கொண்டே தமிழின்மேல் கொண்ட தணியா வேட்கையின் காரணமாக தமிழகமாக உயிரை விட்டான் என்பதை தமிழகம் நன்கறியும். நந்திக்கலம் பகத்தை பாடிய புலவர்

கையறுநிலையில் "வானுறுமதியை அடைந்ததுன் வதனம்" என்று நந்திவர்மனை பாடியுள்ளார். புலவர் கூற்றுப்படி நந்திவர்மன் ராக்கட் இல்லாமல் வானுறுமதியை அடைந்ததுபோலத்தான் அறிஞர் அண்ணாவும் வானுறு மதியை அடைந்துவிட்டார். நந்திவர்மன் தமிழ் பாடலால் கொல்லப்பட்டான். அதுபோல தமிழ் கூறும் நல்லாகத்தில் உதித்து தமிழ்தான் என் உயிர் என்று முழங்கிய இவ்வறிஞரும் என்னிற்ந்தோர் ஏங்க நோயினால் கொல்லப்பட்டார்.

மழை: வெகுநேரம் பேச்சிலே கடந்துவிட்டால் விடை பெறலாமென எண்ணுவதோடு வீணடை பெறுமுன் உன் பொறுமையை சோதிக்கும் அளவுக்கு கேள்விகளைக் கேட்டு உன்னை புண்படுத்தியமைக்கு மன்னிப்பும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். உண்மையிலே நீ தான் பெரியவன் என்பதையும் உணர்ந்துகொண்டேன்.

காற்று: நான் மட்டும் பெரியவன் இல்லை. நீயும் பெரியவன் தான். எல்லாரும் பெரியவர்கள் தான் என்று நான் முன்புகூட கூறவில்லை யா? தாழ்த்தவர்களாக கருதப்பட்டாலும் ஆழ்ந்து சிந்திப்பின் ஒருவரைவிட ஒருவர் தாழ்ந்தவர் இல்லை என்பது தெளிவாகத்தான் செய்யும். மறை பூமியை அடைந்ததும் தண்ணீர் தண்ணீர் என்ற நிலையைத் தானே அடைகிறது. இந்த தண்ணீர் தானே மழையாக மாறுவதற்குரிய காரணமாகவும் அமைகிறது கார்பன்டை ஆக்சைட், ஹைட்ரஜன், ஆக்சிஜன், ஹைட்ரஜன் போன்ற பல வாயுக்கள் சேர்ந்தது தான் காற்று என்றும் இருபங்கு ஹைட்ரஜனையும் ஒரு பங்கு ஆக்சிஜனையும் சேர்ந்தால் தண்ணீர் உண்டுபண்ணலாம் என்பதும் யாவரும் அறிவதுதானே. எனவே நான் உலகத்தில் முதல் தோன்றியவன், காற்றில் இருந்து தான் தண்ணீர் தோன்றியிருக்கலாம் நான் தான் பெரியவன் என கூறிக்கொண்டால் உகந்ததாக அமையுமா? தண்ணீரில் இருந்து வெளியேறியது தான் காற்று என்று கூறுவதற்கும் இடம் இருக்கத்தானே செய்கிறது.

கடவுள் உலகை உருவாக்கு முன்னர் தண்ணீராகத்தான் நிரம்பியிருந்ததென பைபிள் கூறுகிறது. நீரின் நிலமாற்றத்தின் காரணமாக காற்று தண்ணீரில் இருந்துதான் வெளியேறியிருக்குமென உன்னும் கூறவும் முடியும். உதாரணமாக பள்ளிச்சிறுவர்கள் கூட சோதனைசாலை யில் நீரினுள் மீன் ஓட்டத்தை செலுத்தி ஹைட்ரஜன் வாயுவையும், ஆக்சிஜன் வாயுவையும் பிரித்துவிடுகிறார்களே.

தண்ணீரிலும் பெரிய விவங்குகள் முதல் சிறியமீன்கள், பூச்சிகள் வரையிலும் உயிர்வாழத்தானே செய்கின்றன, இவையகலும் காற்றைத் தான் கவாசிக்கின்றன. என்ருளும் உதாரணமாக

ஒரு சிறிய மீன் நீரின்குந்து வெளியே எடுத்து ஒரு சிறிய மீன் நீரின்குந்துகொடுக்கிறது. தண்ணீரும் பல உயிரினங்களுக்கு ஒரு நிமிடம்கூட பிரிக்க முடியாத காரணமாகத்தானே காட்சியளிக்கி ன்றது. "ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வு" என்பதற்கேற்ப நீ பெரியவன் நான் பெரியவன் என்ற எண்ணம் கொள்ளாது கடமைகை கருத்

தில் கொண்டு காலம் தாழ்த்தாது பணியாற்றுவது தான் விருப்பத்தக்கது என்பது என் எண்ணம்.

மழை: கவலைபெற்ற கடமையை கைக்கொள்ள நெஞ்சு நிம்மதியினால் நிறைந்திருக்க வேண்டாமா! நான் கடமை தவறி வரத்தாமதத்தால் நீ வருந்தி இடெல்லாம் கூறும்படி வந்தது. உலகத்தோர் "நல்லார் பொருட்டு பெய்யும் மழை" என படிக்கிறார்கள் என்றாலும் அவர்கள் பண்டிதர் நடந்துகொள்ளாமல் இருப்பதை காணும் பொழுது மனம் சோர்வடைவதே தானே செய்யும்.

"தெய்வத் தொழா அன் கொழுநன் தொழு தெழுவான் பெய்யென்ப பெய்யும் மழை"

என்று திருவள்ளுவர் கூறியிருக்கிறார். திருவள்ளுவர் கூறும் பெண்கள் இப்பொழுது இல்லை; இருந்திருந்தால் பெய்யும் மழை பெய்திருக்குமே. கொண்டவரைப் பேணுவதை மறக்கின்றனர். நீயின்றி நானில்லை நான் இன்றி நீயில்லை; பரிசீலனை; பரிசீலனை உலகத்தாரியேன் என மதிமயக்கக் கூறி மணம் புரிகின்றனர். நாளடைவில் நீயா? நானா? யார் நீ? என்ற நிலையை இருபாலரும் எட்டி விடுகின்றனர். விட்டுக்கொடுத்த கடமையை மேற் கொள்வது என்பது இவர்களிடம் காண முடியவில்லை.

இதுமட்டுமன்றி ஏமாறுகிறவர்கள் இருப்பதில் தான் ஏமாற்றுகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்று கூறு எளிதில் தப்பிவிட முடியும் எத்தனாலும் எண்ணிநிற்காதே இருக்கத்தானே செய்கின்றனர். கற்றதுகை மண் அளவுகல் லாதது உலகமே என்பதையும் மறந்து நீ முன்பு கூறிய படி மாற்றான தோட்டத்து மல்கைக்கும் மணமுண்டு எனபதை மறந்துல்லா மனிதரால் வாழ்கிறது கொள்கையை உருவாக்குகிறார்கள் ஆனால் கொள்கையை உறுதியாய் வைத்து கொள்கைப்படி தங்களை கொண்டு செயல்படாமல் மனம் ஒரு குயிக்கு என்று கூறி

தாங்கள் நினைத்தபடியெல்லாம் கொள்கைகளை கொண்டு செய்கிறார்கள். நெஞ்சில் குடி கொண்டிருக்கும் இயேசு, காந்தி ஆகியோர் மயிரிழை கூட கொள்கையை விட்டுத் தவறவில்லை. யேசு தமியு உலகை உற்றுநோக்கும்பொழுது மறக்க முடியாத மனுச் சோழனையும், அண்ணன் இருக்க தம்பி அரசாள்வதா? என்ற கேள்வி எழுப்பி துறவரும் பூண்ட செங்குட்டுவனின் இளவல் இளங்கோவையும் பார். இன்றைய அரசியலாரின் நிலை விளையும் பார். கண்ணகியை மறக்கவில்லை; இளங்கோவை மறந்தனரே.

தன்னையும் பேணி பிறநாட்டவரின் தரித்திரத்துயரையும் துடைத்து விண்ணை நோக்கி வெற்றியுடன் ஓடிக்கொண்டிருப்பவர்களும் வளரும் உலகவரலாறில் இடம் பெறுவதோடு வலுவடைவதானே செய்கிறார்கள். ஆனால் இவர்களால் துயர் துடைக்கப்படுவோர் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு கிரீஸ் தேசத்தில் வாடிப்போகிற ஒலிவ மாத்தின் (Olive) பூவினாலும் இவர்களினாலும் செய்யப்பட்ட கிரீடத்தை தட்டிச் செல்வதற்காக ஓட்டவீரர்கள் பல கைமல்கள் ஓடியதுபோல அழிந்துபோகிற அலங்கார வார்த்தைகளை ஒடிக்கொண்டிருப்பதை என்னப்பது. நகைப்பது; நல்லோரைப் பார்ப்பதா அல்லது கண்ணை முடிக்கொள்வதா என்றே தெரியவில்லை.

காற்று: சிந்தனைச் சுழலில் இருந்து விடுபட்டு நாம் பேசிக்கொண்டிருப்பது உன்னை அனுப்பிய கார் ஓட்டிக்கு கோபத்தை தூண்டுகிறது என்பது அவருடைய கனல் பொறிக்கும் குழுவில் இருந்தே புலப்படுகிறது. எனவே பேச்சை முடித்துக்கொள்வோம். எப்படியிருந்தாலும்

Men may come and men may go,
but we go on for ever.
திரும்பவும் சந்திக்கலாம். "Bye-Bye"
என கூறி சென்றனர்.

இப்படிக்கு,
உனதன்புள்ள மைலு

யாருக்கு யாரோ?

ஜே ஆஸ்டின் ஜோசப்

தெருக்கோடியில் ஒரு பெருச்சாளி
செத்துக் கிடந்தால்—நாலு
காகம் கூடி இருக்கும் அதன் உடலைத்

பிணம் மனிதா! அனாதைப் பிணம்
பின் ஏன் நிற்கிறீர் போய்யா போ என்
பான்.

எலும்பொன்று தெருவில்
விழுந்து கிடந்தால்—தெரு
நாய் எடுத்துச் செல்லும் அதன் ருசியைப்

தின்ன

பொல்லாத நாரீகம் படித்தவன்—முன்னோர்
'கல்லாத' கல்வி கற்றவன்—கற்றும்போது
சீர்திருத்தம் பேசியவன்—கற்ற பின்பு
ஊர் திருத்த எண்ணியவன்—இன்று

மாடொன்று நம் வீட்டில்
மாண்டுவிட்டால்—அதனை
புலியன் கொண்டு செல்வான்—அதன்
உடலை விடும் பேசி

பார்க்க

உனக்கேன் வம்பு என்கிறான்—பிணத்தைப்
பார்த்து காறி, தூர உமிழ்கிறான்
இத்தனையும் இவன் ஏன் செய்கிறான்
என்று பாவியேன் நினைத்தேன்—அய்யகோ
"அந்த பணம் இந்த பிணத்திடம் இல்லை
சென்ற பந்தம், ஆதியந்தம் ஏதுகில்லை"
சொல்லிக் கொண்டது என் மனசாட்சி!
'சொல்லாதே செய்' என்றது உன மாட்சி

நான் இன்று மாண்டு விட்டால்—உறவினர்
நாயேனைத் தேடி அழுவார்
நால்வரும் கூடி வருவர்—என்னில் பணம்
இருந்தால்

இல்லையே துணைக்கு யாருமே என்றது உதடு—
கற்றி
இருப்பவரை ஏமாற்றக் கூறிய சொல்விது!
'இல்லாத துணை பணமே நீ இடம் விடு!
யாருக்கும்
இல்லாத வம்பு உனக்கேன்" சொன்னது
என் மனது!

ஆரோ அனாதை இறந்து விட்டால்
நான் யாரோ நீ யாரோ
நமக்கு அவன் யாரோ
போய்யா அந்த பக்கம் பொல்லாத வேளை
யப்பா!

ஏனையார் என்று கேட்டால்—நமக்கு
ஏனையார், வம்பு என்பார்—அவன்
மனிதனில் லியா என்றால்—அது

'யாருக்கு யாரோ' என்ற ஒசையிட்ட
கூரலோடு புறப்பட்டேன்
'என் நிலை இதுவாகாது' என்னும் விடு
பட்டதெம்போடு!!

பாட்டு

M. VEDAMONY

மேட்டு: மலையே தெரிவாதா.
.....
பிரிந்தே பிரிந்தே செல்கின்றோம்
வருந்தி வருந்தி பிரிகின்றோம்
வனமாத ஓரண்டு கல்விப்பின்றோம்
எண்ணி நனைவுகொண்டு யாவரும்
பிரிந்தே செல்கின்றோம்—நாம்
வருந்தி பிரிகின்றோம்.

1

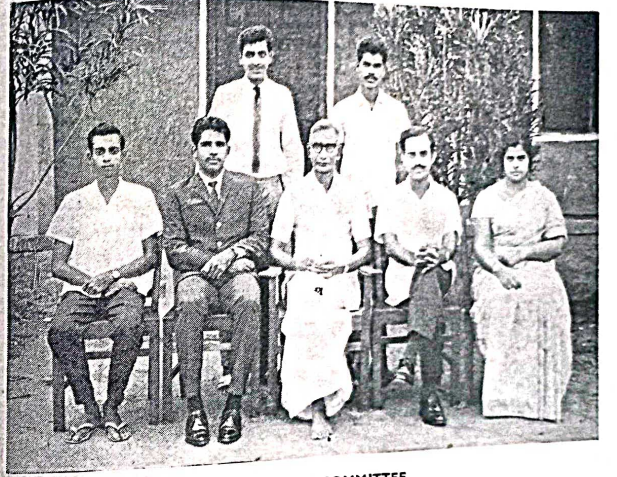
நல்வெண்ணெயோடு நாயிக்கு பயின்றோம்
நல்லாபர் அறிவோடு (2)
நல்லாணவோடு நல் வழியில் நாம்
சோதனைகள் சந்தித்தோம்
வாய்மையை நாம் கைக்கொண்டோம்—
என்றும்

உண்ணாவிய உருவாய் கொண்ட மதவரின்
வழிகளில் நாம் நின்று—நம் (2)

2

எங்கிருந்தாலும் இயக்கை நினைவை
எண்ணி நம் நாட்களிலே (2)
நாம் மனமெல்லாம் நாம் வாழ்ந்த வாழ்வை
எண்ணிய ஆனந்தத்திலும் (2)—பொய்க்கும்
புதுவாழ்வில் நாமெல்லாம் புதுப்பொலிவுடன்
நலமுடன் வாழ்ந்தோம்—என்றும் (2)

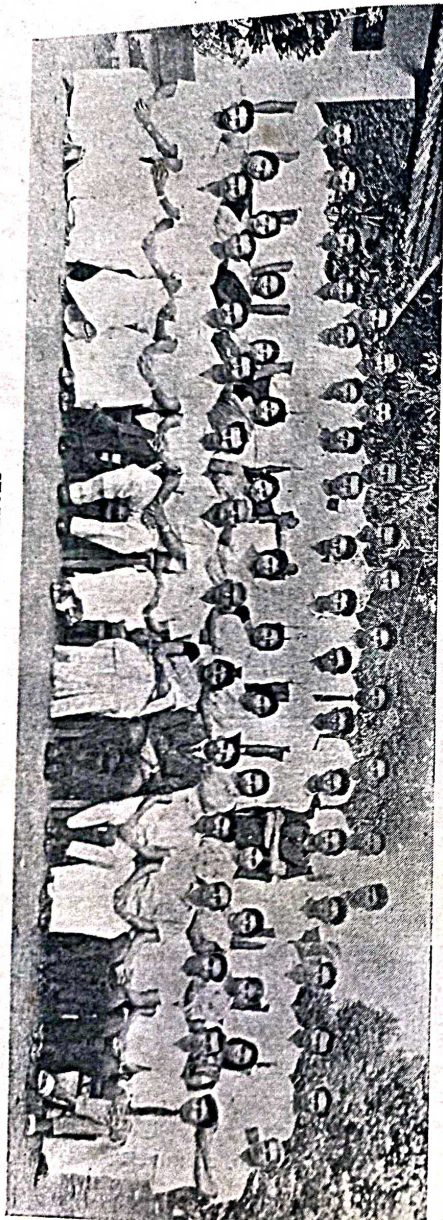
This song was sung on the Social Day.

EXECUTIVE COMMITTEE

GENERAL COMMITTEE

ഗോവറകംഗം

മറിയം കോശി

സമയം എന്തായിക്കാണാം? ഏറെനേരമായി ഉറങ്ങുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു, എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും കഴിയുന്നില്ല. ചിന്താമണ്ഡലം നീറിയുകയുണ്ടാകുന്നു. ഓർമ്മിക്കാതെ മനസ്സ് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്ത ചിന്തകൾ തലച്ചോറിൽ ഇഴങ്ങിപ്പിടിക്കുകയുണ്ടാകുന്നു. എന്തൊരു വേദനയാണിത്? എന്തൊരു തീർത്ഥം? ഇവകൾ മനസ്സിൽനിന്നും പിഴുതെറിയാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ!

അകലെയിന്നും ഒരു കൂമൻ നീട്ടിപ്പോകുന്നു, പാലപ്പുവിയുടെ മണവും പേറിവന്ന തണുത്ത കാറ്റും ശരീരത്തെ തഴുകി കടന്നുപോയി. എന്തിനും നിറുന്ന് മനസ്സിനല്ലാ ആശ്വാസം കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്നില്ല.

ചിന്തകൾ, വേദനപ്പെടുന്ന ചിന്തകൾ, ഹൃദയത്തെ ഞെരിച്ചുനോക്കുകയാണ്, ആത്മാവിന്റെ അഗാധതയിൽ നിന്നും ഉയരുന്ന മനോവേദന.....വയ്യ, അതെപ്പറ്റി ഓർക്കാൻ കൂടി കഴിയുന്നില്ല, ഇപ്പോൾ ആ മനഃശ്യാൻ എത്ര ചെയ്യുകയാവും? താൻ ചെയ്ത തെറ്റിനെ നല്ലൊരു ഓർമ്മിച്ചുപോകാൻ പിക്കയാവുമോ? അതോ ചേട്ടന്തിയുമായി സല്ലപിക്കയാവുമോ?

വിധിയുടെ ക്രൂരമായ ഹസ്തങ്ങളിൽ തന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളുടേയും, അഭിലാഷങ്ങളുടേയും മുക്തങ്ങൾ വാടിക്കിടക്കുന്നു. ഇനി ഒരിക്കലും ഈ ജീവിതം പച്ച പിടിക്കില്ല. അതെന്നെന്നേക്കുമായി നശിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അങ്ങനെ ഈ യാത്ര മരുഭൂമിയിൽ കൂടി തടയെടുത്തു. ജീവിതം അവസാനിക്കു

വരെ. സുന്ദരസ്വപ്നങ്ങളുടെ ഒരു കലവറയായിരുന്നില്ലേ തന്റെ മനസ്സ്. ഇന്ന് ഓർമ്മകളുടെ ശവകുടീരങ്ങളിലേക്ക് വലിച്ചുവലിച്ചുവന്ന ദുരന്തമാണിത്. സ്വപ്നങ്ങളും യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തക്കേട്. ഒരിക്കലും ഓടുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ വസിച്ചു പരാജയം സമ്പാദിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഹോ! ഈശ്വര! എല്ലാം ഒരു മാതാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ! പക്ഷെ ചിന്തകൾ കാട്ടുകയറുകയാണ്.

കരഞ്ഞു കരഞ്ഞു കണ്ണിൻ വറിക്കിടക്കുന്നു. ഒതുക്കിയിട്ടും ഒതുങ്ങാത്ത വേദന ആരോടാണ് പറയുക. സ്വയം വിധിയെ പഴിക്കാം. അതുമാത്രമേ ഓരോരുത്തരായി കാണുന്നുള്ളൂ.

വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ടിന്ന് ഒരു മാസം തികയുകയാണ്. വിവാഹമോ? വാസ്തവത്തിലത് വിവാഹമായിരുന്നോ? ഓ— അതെല്ലാം, നിറപ്പാൻ നിലവിളക്കും സാക്ഷിയായി ഒരു മനുഷ്യൻ തലമുട്ടിയതല്ലേ? അപ്പോൾ പിന്നെ ആ മഹത്തായ കർമ്മത്തിന് പാതയെ പേട് അതുതന്നെയാണല്ലോ.

വിവാഹം—വെറുമൊരു തലമുട്ടിയുടെ മാത്രം ഞെരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതല്ലേ പറ്റാത്ത ആരവിശ്വാസം? അല്ലെങ്കിൽ പ്പോൾ മരുഭൂമിയിൽ വിധിയെപ്പറ്റിയെടുത്തു നോക്കണം.

കല്യാണം ആലോചിച്ചപ്പോഴും നിശ്ചയിച്ചപ്പോഴും ഭാവിയിൽ ചെയ്യേണ്ടതെല്ലാം വർണ്ണനാലിൽ നെഴു കൂട്ടുക ആയിരുന്നു. പക്ഷെ ഇന്ന് പൊട്ടിയ ഇഴകൾമാത്രം അവ ശേഷിച്ചിരിക്കുകയാണ്. നിലവിലുണ്ടാകാൻ പറ്റാത്തവയ്ക്ക് ആ മനുഷ്യൻ താലി കെട്ടിയപ്പോൾ, ആ കരസ്ഥം ഏറ്റവും അറിയാതെ കോരിത്തരിച്ചു പോയി കരങ്ങൾ തമ്മിൽ കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു കതിർമണ്ഡലത്തിൽ വലംവെച്ചപ്പോൾ, ജീവിതം മുഴുവനും ആ കയ്ക്കുള്ളിൽ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കായി ആഗ്രഹിച്ചു പോയി. പക്ഷെ ആ ആഗ്രഹം വെറും സോപ്പു കിളികൾ മാത്രമായിരുന്നു. എത്ര ക്രമമായ തലയിലേഴുന്നു.

വളരെ ആർദ്രമായിട്ടാണ് വിവാഹം നടന്നത്. ഭർത്താവ്, ധനവാൻ, നൂറുകൾ. ബിസ്സിനസ്സുകാരൻ. ഇടയിൽ കൂട്ടുകൾ ഭാഗ്യം വെപ്സർകളിനെക്കുറിച്ചു ലഭിക്കാനാണ്. പക്ഷെ മനസ്സും ബിസിനസ്സുപോലെ തഴവിച്ചതായിരുന്നു വെനയ്ക്ക് മാത്രം ദൈവം മാത്രമായിരുന്നു.

വിവാഹരാത്രി. എത്ര സ്ത്രീയുടേയും ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട രാത്രിയാണിത്. തന്റെ സ്ത്രീയും അധികരിക്കപ്പെടുന്ന രാത്രി. ജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നതു് അവിടെ മുതലാണ്. കയ്യിൽ പാലുമായി വരുന്ന പാദങ്ങൾക്കു കൈകൾ വെക്കപ്പെട്ടു കയ്യിൽ, അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റു വന്നു കോരിയടുക്കും. എന്നായിരുന്നു പുതുകൾ. പക്ഷെ—ആ മുൻ കൂട്ടിയായിരുന്നു. പാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞപ്പോൾ വെച്ചു മെല്ലെ കട്ടിലിൽ ചെന്നിരുന്നു. പ്രതീക്ഷയോടെ സമയം തളളിനീക്കി. മണിപതിന്നാണു്, പന്ത്രണ്ടു് പക്ഷെ അദ്ദേഹം എവിടെ? ഉറങ്ങിയതെല്ലാം പൊഴിഞ്ഞുപോയി. നേരം പുലർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സമീപത്തുള്ള കട്ടിൽ കൂട്ടിയും പെട്ടെന്നു് പടിഞ്ഞാറെ തളത്തിൽ ഒരു പൊട്ടിച്ചിരിക്കുക. ഒപ്പം അദ്ദേഹത്തിന്റെ

സംസാരവും മെല്ലെ വാതിൽ തുറന്നു പുറത്തേക്കിറങ്ങി. അപ്പോൾ കണ്ടതു് അദ്ദേഹം സ്വന്തം ചേട്ടത്തി (ചേട്ടന്റെ ഭാര്യയുടെ) കയ്യിൽനിന്നും വെള്ളംവാങ്ങി മുഖം കഴുകുന്നതായിരുന്നു. പുത്തരിയിൽതന്നെ കല്ലുകൊടുത്തു പ്രതീതി. വിവാഹം കഴിച്ചു ഭാര്യ വീട്ടിലുണ്ടായിരിക്കെ മറ്റൊരു സ്ത്രീയുമായി സല്ലപിക്കുകയും ചെയ്തു സ്ത്രീയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന സഹിക്കാൻ കഴിയുകയു്. പൊട്ടിക്കരയാതിരിക്കുവാൻ നന്ദെ പണിപ്പെട്ടു. പല്ലുതേച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും താൻ കാപ്പിചേർത്തു നീട്ടി. പക്ഷെ ഇങ്ങനൊരു സൂപ്പി ആ പരിസരത്തെങ്ങാനും ഉണ്ടെന്നുപോലും ശ്രദ്ധിക്കാതെ അദ്ദേഹം ചേട്ടത്തിയെ നീട്ടി വിളിച്ചു. "ലീലേ! കാപ്പി തെവിയോ? എന്താ ഇന്നു നിന്റെ കയ്യോടി അപ്പോഴോ?" പൊട്ടിവന്ന കരച്ചിൽ അമ്മ തിരികൊണ്ടു കണ്ടു കണ്ടുപോൾ പുറത്തു നിന്നും വീണ്ടുമൊരുമത്തിച്ചിരിക്കുക കേട്ടു. ഒന്നുംസംസാരിക്കാതെ, ഒന്നു നോക്കുക പോലും ചെയ്യാതെ ഒരു മനുഷ്യനോടൊന്നെ നോക്കി വെച്ചു. അമ്മ മറ്റു പലരും കണ്ടുപിടിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, സാധുവായ അമ്മാവി മെല്ലെ ഇറങ്ങിവന്നു ഒന്നു നോക്കിയിട്ടു് വിഷാദത്തോടെ തിരിച്ചുകയറിപ്പോയി. അവർതമ്മിൽ ഇങ്ങനൊരു സ്വസ്ഥതയോടെ നാളുകളായി. പിന്നെ ആ സാധു സ്ത്രീക്കു കയ്യോടി കഴിയും. ഇതിനായിരുന്നു ആ അമ്മ എന്തിനൊരു വെപ്സർകളിനു ജീവിതം കൂടി തുലക്കാൻ തന്നിരുന്നു. ഒരു പക്ഷെ ആ മനുഷ്യ യക്ഷിയുടെ കയ്യിൽ നിന്നും തന്റെ മകനെ രക്ഷിക്കാമെന്നു കരുതിയാവും.

അമ്മുദിവസങ്ങൾ ചെലിഞ്ഞപ്പോലെ ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങി, ഉറങ്ങാത്ത അമ്മുരാത്രികൾ. വേദനയും വികാരവും ചവച്ചിറക്കി നിറകണ്ണുകളോടെ 'സ'വീറു' 'സ്രീ' 'സ' തയ്ച്ചു തലയിണയിൽ മുഖമമർത്തി കാലോച്ചകാത്തു കിടന്നു. ആരെ? ആ കൈകൾ കൊണ്ടെന്നു തലോടിയിരുന്നു വെങ്കിൾ

നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടൊപ്പിയിരുന്നു വെങ്കിൾപക്ഷെ അത്രമാത്രം അന്നും ഇന്നും അവശേഷിക്കുകയാണ്. രാത്രിയുടെ നീണ്ടയാമങ്ങൾ ആ മനുഷ്യൻ എവിടെ എങ്ങനെ കഴിയുന്നവെന്ന് ചിന്തിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്, പക്ഷെ ഒരേത്തരം പിടിയുമില്ല. വിവാഹം കഴിഞ്ഞതിന്റെ മൂന്നാമത്തെ ദിവസം ചേട്ടൻ ഒരു ചെട്ടിയുമായി ഇറങ്ങിപ്പോയി, സ്വന്തംഭാര്യയെ മറ്റൊരാൾക്കു കൈമാറ്റം ചെയ്തതിൽ പ്രതിഷേധിച്ചിരുന്ന ചേട്ടൻ അന്നിന്റെ വിവാഹത്തോടെ എല്ലാം നേരെയാകും എന്നാശ്ചര്യപ്പെട്ടു. പക്ഷെ കഴിഞ്ഞതെല്ലാം ആവർത്തിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ. മറ്റൊരു ജീവികളി നീനി നശിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ആ നല്ല മനുഷ്യനു സഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലാതിരിക്കും.

ഒരു തൊഴിലാളിയാണ് തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ തകർച്ച എത്രത്തോളമെത്തിയതെന്നു് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു്. പ്രയാസവും ക്ഷീണവും കൊണ്ടല്ലെന്നു മയങ്ങിപ്പോയി. തെട്ടിയുണർത്തു് തെക്കേത്തട്ടിൽ ഒരു അടക്കിപ്പിടിച്ച സംസാരം കേട്ടുകൊണ്ടായിരുന്നു. ചേട്ടത്തിയും അദ്ദേഹവും കൂടി കാര്യമായി എന്തോ സംസാരിക്കുകയാണ്, ഒട്ടിച്ചു കേൾക്കുന്നതു തെറ്റാണെന്നു റിയാമായിരുന്നിട്ടും ചെകിടോളം നിന്നു. അദ്ദേഹം പറയുകയാണ് "ലീലേ! ഇങ്ങനാലും ഇത്തരമൊന്നുപോലൊന്നിനിക്കുകയാണല്ലോ. ഒഴിഞ്ഞുപോകുന്ന ലക്ഷണമില്ല. ഇനി എന്തു ചെയ്യാനാണ്." അല്ലസമയത്തെനിശ്ചിതശേഷം ചേട്ടത്തി പറഞ്ഞു: "തമ്പി വിഷമിക്കേണ്ട. കുറച്ചുദിവസംകൂടെ ഇങ്ങനെയൊരു മുൻപോട്ടു പോകട്ടെ. പട്ടിയെല്ലാം പൊട്ടി പൊയ്കൊള്ളും. തമ്പി ഭീരുവാകാതിരുന്നാൽ മതി. ചോദിക്കുന്നവരോടൊന്നും ഇതായിരുന്നു പദ്ധതി. ഓഹോ! അപ്പോൾ ഇതായിരുന്നു പദ്ധതി. നാട്ടുകാരുടെ മുൻപിൽ നല്ലവരാകാൻ. പെണ്ണിന്റെ സ്വഭാവവും കൊണ്ടു പറഞ്ഞു വിട്ടതാണെന്നു വരുത്താൻ. ഈശ്വരൻ എ

ത്തിനി പഠിക്കണം തുടങ്ങണം. ഒരു നിമിഷം പോലും ഇനിയും തുടരുന്ന പാടല്ല. പക്ഷെ എങ്ങനെ അപ്പുനേയും അമ്മയേയും വിവരം അറിയിക്കും.

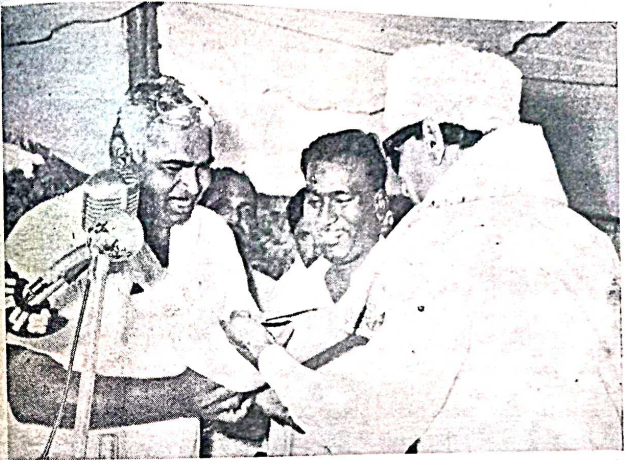
വീട്ടിലേക്കു് ഉടനെ വരണമെന്നായി ചുതിന്റെ മൂന്നാമത്തെ ദിവസം വെണ്ണൻ വന്നു. പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് എല്ലാം പറഞ്ഞു. നല്ല സഹോദരന്മാരും കൂടിയുള്ള എക സഹോദരി. അവരെക്കണ്ട സഹിക്കും? അവരുടെ കണക്കുകൂട്ടലുകളും ആകെ തെറ്റിച്ചോയി, കല്യാണസാരവും, മാലയും തന്നുപോലെ തിരിച്ചുപിടിച്ചു. യാത്രപറയാനാണെന്നു വിട്ടുണ്ടു്? ആരും കിട്ടാതെ കനിഞ്ഞു കിട്ടാതെ ചേട്ടനോടൊപ്പം നടന്നപ്പോൾ. ഒന്നാലെന്നു മനസ്സു് ഉറക്കൊഴുത്തുകേട്ടു: "അപ്പോഴു ചോദിച്ചപ്പോഴേക്കു് അന്നുപോട്ടു സംസാരിച്ചിട്ടുപോലുമില്ല." ഒരു പക്ഷെ അമ്മനു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. എന്തെങ്കിലുമൊരു കൈയൊന്നും കയ്ക്കുപിടിച്ചു അവകാശത്തിനു ചെല്ലമെന്ന്. കഷ്ടം. ആ മനുഷ്യനു് ഇത്രത്തോളം അധഃപതനം ആകാമോ?

അമ്മയുടേയും, അപ്പുനേയും കണ്ണുകൾ തോർന്നു നേമമില്ല. ചേട്ടന്മാർ കുറഞ്ഞുപോയത്തോടെ മാത്രമേ നോക്കൂള്ളൂ. ഈശ്വരൻ എന്തിനങ്ങനെയൊരു മാറ്റമുള്ളു വരുത്തു് ദുഃഖിച്ചിരിക്കാൻ ജീവിക്കുന്നു. ആരെ. എന്തിനു കറുപ്പുണ്ടാണെന്നു്. അപ്പുനേയോ. അമ്മയോ? സ്വയം വിധിയെ പഴിച്ചു ജീവിക്കാം. അതു മാത്രമേ സാധിക്കുയുള്ളല്ലോ. പണത്തിലും, ആശംസകളിലും മാത്രമല്ല ജീവിക്കുന്ന സമീപിച്ചു കയ്യിൽ സാഹചര്യം മനസ്സിലാക്കി സാഹചര്യം എല്ലാ മാതാപിതാക്കളും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ എങ്ങനെയോ എത്രയോ വെപ്സർകൾ ബലിശ്ചിന്തകൾ കയ്യിലായിരുന്നു പക്ഷെ നാണയങ്ങളുടെ കീഴടക്കം. ഇങ്ങനെയൊരു അതിന്റെ വില കണ്ണുനീരിന്റെ വിലയെക്കാൾ എത്രയോ മൂല്യം വലുതാണ്.

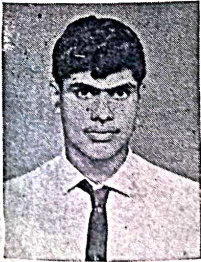
സ്വപ്നസുന്ദരി

വി. ശങ്കരപ്പിള്ള

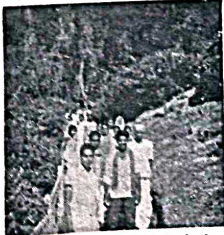
ഇന്ദ്രമുഖവുമായെൻ ഹൃദയത്തിൽ
 വന്നുവെച്ചാൽ സുന്ദരരൂപം
 എന്നുടെ ഹൃദയവിപണികൾമീട്ടും
 സുന്ദരമായൊരു നാടകഗൃത്തം
 എൻപ്രിയസഖിയുടെ സുന്ദരരൂപം
 എൻഹൃദയത്തിൽ മായാരൂപം
 പക്ഷേയല്ലാം വിചാരിച്ചല്ലോ
 മാനവനല്ലേ മായാരൂപം
 മീട്ടിയ ശ്രുതികൾ കേൾക്കാൻ
 ഞാനൊരു ഗായകനാണോ ?
 ആടിയനടനും നോക്കാൻ
 ഞാനൊരു നായകനാണോ ?
 സുന്ദരമായൊരു ചുവടുക്കളാലേ
 മനഗരിയായ് നിന്നുവെച്ചു
 കനർപ്പനയുടെ ശരണിയും
 ഞെപ്പതിച്ചൊരു നായകനായ്
 പക്ഷേകണ്ടു രൂപഗണത്തിൻ
 വൃസ്തുതിച്ചുള്ളൊരു താരാപഥവും
 എല്ലാമെല്ലാം സ്വപ്നരൂപത്തിൽ
 എത്തിച്ചെന്നൊരു മായാമോഹം
 സ്വപ്നത്തിനൊരു വിലയും നിലയും
 സ്വപ്നാനന്ദം കാണാനായി
 മോഹനമായൊരു ഭാവിയായൊരു
 മായം മോഹിത രൂപിണിയായി
 കഷ്ടം ! ഹ ! ഞാൻ മോഹിച്ചോയിതിൽ
 തെറ്റൊന്നല്ലോ ആത്മാർത്ഥതയിൽ
 കാമ്യതൈരിയെന്നാണാവോ
 എല്ലാമെന്തൊരു സ്വപ്നതന്നെ
 എല്ലാമായയിതെല്ലാം മായയി
 തുറങ്ങിയെന്നും മാനവനറിവു
 എല്ലാം സ്മരണകളെല്ലാം കിനപ്പുകൾ
 മാനവനല്ലേ ജീവിതമല്ലേ !

Our Physical Director Receiving Small Savings Certificates from Shri. M. G. R.

K. Sukumaran Nair
College Champion

Excursion party at Botanical gardens, Ootty

ഒരു വീണപുവ് കൂടി

കെ. ജി. വിജയകുമാർ

ക്രിസ്തുമസ് അവധി കഴിഞ്ഞു നാളെ കാളേജ് തുറക്കുന്നു. ഏഴെട്ടുദിവസം വീട്ടിൽ നിന്നിട്ട് ലാഡ്ജിലേക്കു പോകുമ്പോൾ ഒരു വിമുഖതയാണ് മരണഭവപ്പെടാറ്. ഇന്ന് പതിവില്ലാത്ത ഉല്ലാസം. ഒരു പക്ഷേ ആ പെൺകുട്ടിക്ക് കൊടുക്കാനുള്ള ഒരു പ്രത്യേക സമ്മാനവുമായി പോകുന്നതു കൊണ്ടാകാം. എന്റെ എയർബാഗിനകത്തിരിക്കുന്ന പൊതി അവർക്ക് കിട്ടുമ്പോൾ, അവളുടെ സന്തോഷത്തിനതിരണ്ടാവില്ല. സ്വന്തം വീട് ആ കണ്ണുകൾക്ക് എന്തൊരു തിളക്കമായിരിക്കും. അവളുടെ രൂപം മനസ്സിൽ പൊതിവന്നു. ബസ്സ് കൃത്യസമയത്തിനു വന്നു. കയറി പുറകിലത്തെ സീറ്റിൽ ഇരുന്നു. ബസ്സ് പാഞ്ഞുപോകുന്നു. അതിനൊപ്പം എന്റെ ചിന്തകളും. സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബസ്സിൽ ഇരുന്നു ആലോചനയിൽ മുഴുകുക സമാധാനം. ഇറങ്ങേണ്ടിടത്ത് ബസ്സ് നിന്നു. എയർബാഗിനുള്ളിൽ ഞാനിറങ്ങി.

ആടിപ്പാതയിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. അകലെനിന്നും മണിനാദം കേൾക്കുന്നു. അടുത്തടുത്തു വരുന്നു. റോഡും ഇടുമുമായിട്ടാണ്. ഓർമ്മയുണ്ട്. മുന്നിൽ ഒരു നെടുങ്കൻ കരിളം. പിന്നിൽ പുരോഹിതൻ, പ്ലാതാ നാപ്പസ്തകം നോക്കി ശോകാർദ്രമായി പാടുന്നു.

ഒരു ജീവിതംകൂടി കൊഴിഞ്ഞുവീണിരിക്കുന്നു. വഴിയരികിനും ഞാനും മാറിനിന്നു.

ഗവപ്പെട്ടിയിൽ നോക്കി. 'സുസി മിറാൻഡാ'. എന്റെ ഉള്ളൊന്നു പിടഞ്ഞു.

ഒരാളോട് ഉദ്ദേശപൂർവ്വം ഞാൻ തിരക്കി. 'ആരാ മരിച്ചത്?'

'പാപ്പിസ്റ്റാറിന്റെ മോളു സുസി.' എന്റെ തല കുറങ്ങുന്നു. ദാഹം, കാലുകൾ നിലത്തുറങ്ങിയില്ല.

'ഇതെങ്ങനെ പഠിപ്പി?' എന്തെ അയാൾ നെ ക്രമിച്ചു.

എന്നിട്ടുപറഞ്ഞു: 'പെട്ടെന്ന് ഒരു വയറാളിക്കാവും ചമർട്ടിറ്റും വന്നു. ഡാക്ടർ വന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും തീർന്നു!'

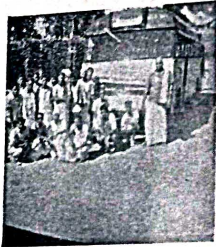
ഞാനെങ്ങനെ ലാഡ്ജിൽ ചെന്നുപററി എന്നെ നിരീക്ഷിക്കുകയോ. മറ്റു കൂട്ടുകാരാലും വന്നിട്ടില്ല.

എയർബാഗ് മോപ്പാറുള്ളു വച്ചു. കട്ടിലിൽ വിശ്രമം. മുറിയുക കറങ്ങുന്നു

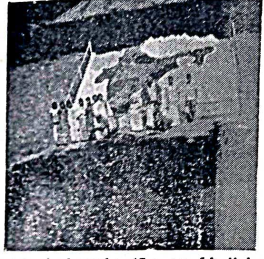
* * *

മനസ്സിൽ എന്തോ ഒരു താളംതെറ്റൽ. ആകെക്കൂടി ഒരു ഗൃതി.

എനിക്കു വേദം ലാഡ്ജിലെത്തണം. മെയിൻറോഡിലൂടെ കുറച്ചു നടന്നു ഒരു ആടിപ്പാതയിലൂടെ പോയാൽ ലാഡ്ജായി. നടന്നു. വാച്ചിൽ നോക്കി. നാലു കഴിഞ്ഞു. ഇന്നിനി ആ പെൺകുട്ടിയെക്കൊണ്ടാൻ പറ്റുമോ? അവൾ സന്ദേശങ്ങളിൽ പോകുന്ന പതിവുണ്ട്. ഞായറാഴ്ചയല്ലേ? ഇന്ന് പോയിട്ടുണ്ടാവുമോ? ഇനി നാളെ വൈകുന്നേരം മരല്ല സമ്മാനം കൊടുക്കാൻ പറയാം.

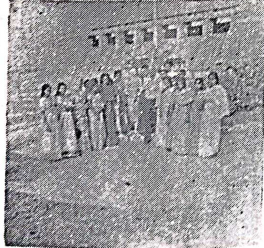
Excursion Party at Ootty

Botanical garden 'flower of India'

Artificial and Natural at Vagal

Vagal Dam

ഞാൻ ആ ലാഡ്ജിക്ക് താമസമാക്കിയിട്ട് രൊഴ് കഴിഞ്ഞു. സമയം രാവിലെ എട്ടാമണി. കളിയും കാപ്പിയും കഴിഞ്ഞു. മുറഞ്ഞു തഴച്ചു പുതു നിൽക്കുന്ന പനി നീർച്ചെടികളെ നോക്കി ഞാനിരിക്കുന്നു. മുസ് ഇര കെട്ടിടം ഒരു കോൺവെന്റായിരുന്നു. അന്ന് കന്യാസ്ത്രീകൾ വച്ചുപിടിച്ചു ചെടികൾ ഇന്നും സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും മുൻവശത്തെ പനിനീർത്തോട്ടം. തൊട്ടടുത്തു താമസിക്കുന്ന നാരകാസുരനായ മാനേജറെ ഭയന്ന് ആരു പുറത്തുപോയില്ല. പോർട്ടിക്കോയുടെ ഇടുത്തുവശത്തുള്ള എന്റെ മുറിയിൽ ഇരുന്ന് പനിനീർപ്പുക്കളെക്കാണാൻ എന്തു ഭംഗിയാണ്! 'ഒരു പുവു' തരുമോ? ജനലിൻകൂടി മുനിലുള്ള ആടിച്ചാ തയിലേയ്ക്കു ഞാൻ നോക്കി: രണ്ടു ചെൺകട്ടികൾ. പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ വയസ്സു പ്രായം വരെ. ഒരു ചെൺകട്ടിക്ക് പ്രായത്തിൽ കുറവുണ്ടായിരിക്കാം. നല്ല ചുവന്ന നിറം. ഇടുത്ത മുഖം. വിടന്ന് കണ്ണുകൾ. 'ഒരു പുവു' തരുമോ? ഇപ്പോൾ ചോദിച്ചത് ആ വിടന്ന് കണ്ണിൻകൂടി ഉടമസ്ഥയാണ്. ഞാൻ മുറിയിൽനിന്നും മുറുത്തുനോക്കി. രണ്ടു മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കിനിന്നു ചിരിക്കുന്നു. 'നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഒരു പുവു മതിയോ.' ഞാൻ രണ്ടുണ്ണും ഇറുത്തുടുത്തു അവർ കൈകളെ. 'ഇവിടുന്ന് കിട്ടിയെന്ന് ആരോടും പറയരുത്. ഇനി ഇവിടെ വന്നു ചോദിക്കുകയും ചെയ്യരുത്.' പുകൾ കിട്ടേണ്ട താമസം ആ കട്ടികൾ ഓടിച്ചോയി. ഒരു വലിയ കാര്യം സാധിച്ചു സൗഹൃദപിയോടെ ഞാൻ മുറിയിലേയ്ക്കു കയറിപ്പോയി. അടുത്താഴ്ച ഞാൻ വീട്ടിൽപ്പോയില്ല. ഞായറാഴ്ച അടുത്തുള്ള പള്ളിയിൽനിന്നും കുറുപ്പാന കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ എന്റെ പുറകിലായിരുന്നു 'പുവു' ചോദിച്ചു ചെൺകട്ടിയും വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ലാഡ്ജിൻറെ മുനിലേയ്ക്കി. 'ഒരു പുവു.' ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ചെറിയ ചിരിയുമായി ആ ചെൺകട്ടി നിൽക്കുന്നു. ഞാനൊരു പുവു ഇറുത്തുകൊടുത്തു. 'പേരെന്താ?' ഞാൻ അന്വേഷിച്ചു. 'സുസി.' 'എത്ര ക്ലാസ്സിലാ പഠിക്കുന്നത്.' 'എഴുതാ സ്റ്റാൻഡേർഡിൽ.' 'വീട്ട്, രക്ഷകർത്താക്കൾ എല്ലാം ഞാൻ ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. പുവു വാണി കൊണ്ടു അവർ ഇളളിച്ചാടിച്ചോയി. ഒരനിയത്തിയെ ലാളിക്കാൻ ഭാഗ്യമില്ലാത്ത ഞാൻ ആ ചെൺകട്ടി പോകുന്നതു നോക്കിനിന്നു. അവർ എന്തും സ്തുളിൽ പോകുന്നതു ഞാൻ നോക്കിനിൽക്കും. സഹോദരനായി റോഷമായ സ്നേഹത്തോടെ. ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം ഞാൻ നടക്കാനിറങ്ങി. ആ ചെൺകട്ടിയുടെ വീട്ട് ഒന്നു കാണണം. കുറേദൂരം നടന്നു. വീട്ട് കണ്ടു. അവളും ഇളയ കുട്ടികളും മുറുത്തു നിന്നു കളിക്കുന്നു. എന്തെങ്കിലുംയെനെ ഓടിവന്നു. 'ഇതാണോ വീട്ട്.' എന്തെങ്കിലും ചോദിക്കണമല്ലോ. 'അതേ സാർ.' ചുണയായി ഉത്തരം പറഞ്ഞു. 'ഇവിടെ ചെടികൾ ധാരാളമുണ്ടല്ലോ.' 'റോസ് മാത്രമില്ല. ഒരുപാടു പ്രാവശ്യം നട്ടുനോക്കി, ഒന്നും കിട്ടിയിട്ടില്ല. സങ്കടത്തോടെവൾ പറഞ്ഞു. 'ഞാനിനി വീട്ടിൽപ്പോയിട്ടു വരുമ്പോൾ റോസാതൈകൾ കൊണ്ടുവരാം.' 'ഇന്നു എന്നാണു വീട്ടിൽപ്പോകുന്നത്?' 'ക്രിസ്തുമസ്സു അവധിക്കു.' മുന്നനാലു ദിവസം കഴിഞ്ഞു. രാവിലെ ഞാനെന്റെ മുറിയിൽ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഗൃതിയിൽ ഒരാൾ ഓടിവരുന്ന ശബ്ദം. ഞാൻ നോക്കി, സുസി, ഒരു ചെൺകട്ടി ജനൽപ്പുളിയിൽ വച്ചു.

'ഇന്നെന്റെ പിന്നാലാണ്.' അവർ ഓടിച്ചോയി. ഞാൻ ആ ചെൺകട്ടിയെടുത്തു. അമ്പാറു ചോക്ലേറ്റു. ഹൃദയമായ ഒരു പുതിയ ബന്ധം. എനിക്ക് ഒരനിയത്തിയെ കിട്ടിയിരിക്കുന്നു; അവർ അന്യന്മാരുടേതായിട്ടു പെട്ടവളാണെങ്കിലും. എന്തും രാവിലെ സ്തുളിൽപ്പോകുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ പരസ്പരം കാണും; കന്യാസ്ത്രീയോടെ നടന്നുപോകുന്നത് കാണാൻ എന്തൊരു ചന്തമാണ്. * * * 'റോസാതൈകൾ കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ലേ? എന്താ തരത്തതു? ഞാനെത്രനേരമായി കാത്തുനിൽക്കുന്നു.' ഞാൻ തിരിച്ചു ഉണർന്നു. പരിചയമുള്ള ശബ്ദം. മുറിയൊക്കെ ഇടുട്ടു. കണ്ണടച്ചുകിടന്നു. 'ഞാൻ പോട്ടെ.' തുടർന്ന് പൊട്ടി ചിരി. ബാനാകെ പേടിച്ചു വിൽപ്പിൽ കളിച്ചു. എന്തോ തട്ടിമറിഞ്ഞ ശബ്ദം. സാവധാനത്തിൽ ഞാൻ കണ്ണുതുറന്നു നോക്കി. മുറിയിൽ ഒരു ചെൺകട്ടി.

മനോഹരമായി വെള്ളവസ്തുക്കളുണ്ടെന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞു. മലയിൽ നിന്നെടുത്തു. എന്റെ കൈകാലുകൾ വിറയുന്നു. വിൽപ്പ് ചാലുകീറി ഒഴുകുന്നു. കണ്ണുതീർക്കി നേരകൂടി നോക്കി. ആ രൂപം അപൂർവ്വമായി. എന്റെ സുസിമാൾ, എന്റെ രക്ഷബന്ധമില്ലാത്ത ചെൺകട്ടി! ഞാൻ പാറു പിറുതു. 'കൂടെട്ടു.' അകലെയെങ്ങോ നിട്ടിമോ ആണു പട്ടിയുടെ ശബ്ദം മാത്രം നിറുത്തുന്ന ഒരു ഭേദിക്കുന്നതു. ധൈര്യത്തോടെ ഞാൻ നടന്നു. റോഡു കഴിഞ്ഞു. ദേവാലയം കണ്ടു. ദേവാലയത്തിന്റെ ദേവാലയം കഴിഞ്ഞു. മുരാനത്തിലേയ്ക്കു നടന്നു. അങ്ങനെ വെളിച്ചത്തിൽ സുസിമാളുടെ ശവകുടീരം കണ്ടു. പൊതിഞ്ഞുവെച്ചിരുന്ന റോസാതൈകൾ ആ ചെറിയശവമാടത്തിനു ചുറ്റും നട്ടു. പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടി! നി എനിക്ക് ആരുമല്ല. എന്നാലും നി എന്റെ ചെങ്ങലാണ്. നി ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നുപോയേയ്ക്കും എനിക്ക് നിന്നെ ജീവനോടെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇതാ നിന്റെ കഴിമുട്ടത്തിനു ചുറ്റും ഞാനവ നട്ടിരിക്കുന്നു. അവ നിന്നെപ്പോലെ പൂപ്പിക്കട്ടെ!

WHO-IS-WHO

1. J. Austin Joseph, Karumputhottam, Kattathurai P. O., K. K. District.
2. B. Chandrasekharan Nair, Perumpalli Vilakathu Puthen Veedu, Themannoor, Attoor P. O., K. K. District.
3. R. Harihara Iyer, 49, Chidambara Nager, Nagarcoil-2, K. K. District.
4. S. Hariharan, Asramam Gramam, Suchindram P. O., K. K. District.
5. P. Lawrence, Trinity Cottage, Kulavarampu, Kanjampuram P. O., (Via) Kaliakka Vilai, K. K. District.
6. K. C. NADARAJAN, 8-Parama Street, Nagarcoil, K. K. District.
7. K. Nagarajan, East Street, Krishnan Koil, Nagarcoil, Kanyakumari District.
8. M. Renjit, Pulipunam, Kattathurai P. O., K. K. District.
9. J. Sheik Mohammed Yoosuff, 5, Vayali Street, Nagarcoil-2, K. K. District.
10. V. Sivasankara Pillai, Attur Thekkumcheri, Puthoor P. O., Kottarakkara, Kerala State.
11. N. Subramonian, 16/280, Vanchmarthandan Street, Vadasery, Nagarcoil K. K. District.
12. K. Sukumaran Nair, Pillai Veedu, Kanjiracode, Marthandom P. O., K. K. District.
13. N. Sukumaran Nair, Narayana Vilas, Thirunanthikarai, Kulasekharam P. O., K. K. District.
14. K. G. Vijakumaran, Kamukincode, Neyyattinkarai, Kerala State.
15. B. Ambikamma, Puten Veedu, Manakkara, Villukeeri P. O., K. K. District.
16. C. Anbazhahi, Punnakadu, Kattathurai P. O., K. K. District.
17. D. Darling Retnam, Nelli Vilai, Keezhu Midalam, P. O., Colachel, K. K. District.
18. J. Hepsai Bai, Cheriya Puthen Veedu, Eatha Vilai, Kuzhithurai P. O., K. K. District.
19. K. Haimavathi Bai, Varika Ayani Vilai, Deva Vilasom Bungalow, Anducode P. O., K. K. District.

20. M. Janet, Pulayan Vilai, Erutharoor, Kaliakkavilai P. O., K. K. District.
21. A. Kanagammal, Chemmanthathu Vilai, Poovancode, Verikzhibi P. O., K. K. District.
22. N. Thangammal, 16/423, Pioneer Street, Nagarcoil, K. K. District.
23. M. Devadas, Poovan Villai, Madichel P. O., Kuzhithurai, K. K. District.
24. S. Herbert Sicil, Aiyappan Vilai, St. Mankad P. O., Kaliyakka Vilai, K. K. District.
25. N. Muthum Perumal, 2, Dennison Street, Nagarcoil, K. K. District.
26. S. Nadarajan, 16/422, Pillayar Koil Street, Vadasery, Nagarcoil, K. K. District.
27. K. Ponnupillai, Pattavila Puthen Veedu Pacode P. O., Kuzhithurai, K. K. District.
28. A. M. Raj, R. C. Bharatar Street, Nagarcoil, K. K. District.
29. I. Reginald Arul Singh, North Street, Neyyoor F. O., K. K. District.
30. D. Richard Rajaraj, Avaraikulam P. O., (Via) Kavalkinar, Tirunelveli District.
31. C. Samuel Vetha Ranjan, Catherlne Booth Hospital, Nagarcoil, K. K. District.
32. K. Sikhamony, Kallarackadu Veedu, Kulapuram P. O., Kalikavilai, K. K. District.
33. S. Subblah, Thattan Vilai, Soorankudy P. O., K. K. District.
34. C. Thankamony, Pilankaravila Puthen Veedu, Mukilankara, Manalikkara P. O., K. K. District.
35. M. Amala Raja Manickam, St. Marry's Street, Ramanupthoor, Nagarcoil-2, K. K. District.
36. A. Evangeline, Nortn Street, Martandom P. O., K. K. District.
37. J. Gnana Bai, 29/600, Periyavilai, Nagarcoil-2, K. K. District.
38. S. Indira D. vi, Parameswara Vilas Bungalow, Mondaikadu P. O., K. K. District.
39. Jasmine Leelavathy, Trowel Street, Nagarcoil, K. K. District.
40. P. Vasanthira Mano Bai, Philips Street, Nagarcoil-1, K. K. District.
41. K. B. Vijavalekshmi Amma, Sreerama Vilasom Bungalow, Kannacode, Martandom P. O., K. K. District.
42. M. Cyrus, Champieodu, Venkorigi, Kollencode P. O., K. K. District.
43. S. Devadhason, Vadaliivilai, Kodumutty, Bethelpuram P. O., K. K. District.
44. A. V. Dhas, East Luthern Street, Nagarcoil, K. K. District.
45. T. Gangdharan, Tnanuvilsom Bungalow, Keezhumidalam P. O., K. K. District.
46. P. Gopalan Nair, Saraliyam Veedu, Kuzhikode, Mulagumode, P. O., K. K. District.

47. B. Gopinathan Nair, ✓
Parayam Veedu, Poovancode, ✓
Chenkody P. O., K. K. District.
48. K. Kaleswaran Nair, ✓
Poonthoppu Veedu, Vaikalloor, ✓
Kanjampuram P. O., K. K. District.
49. N. Kesavan, ✓
Pullu Vilai, Attoor P. O., ✓
K. K. District.
50. K. Perumal Pillai, ✓
Sannathi Street, Ganapathipuram P.O., ✓
Nagercoil, K. K. District.
51. P. Purushothaman Nair, ✓
Ayekuttymugathu Veedu, Vaikalloor, ✓
Kanjampuram P. O., K. K. District.
52. B. Rajasekharan, ✓
Kadayilvilakathu Veedu, Cherupalloor, ✓
Kulasekharam P. O., K. K. District.
53. D. K. Ramavarmaji,
Devi Vilasom Koickal,
Ezhumathoor P. O., Thiruvalla,
Kerala State.
54. V. Thankappan,
Puthoor, Pozhikarai P. O.,
K. K. District.
55. M. Vedamony, ✓
Puthuveettu Vilai, Attoor P. O., ✓
K. K. District.
56. A. Bhavani Amma, ✓
Thazhathu Puthen Veedu, ✓
Chullimanoor P. O., Nedumangadu,
Kerala State.
57. D. Kannammal,
Parakkai Vilai, Keezhukulam P. O.,
K. K. District.
58. N. Lalithambal,
D/o V. Narayanan, Forest Range
officer, Kulasekharam Watch Station,
Kulasekharam P.O., K. K. District.
59. Mariam Koshy,
T. C. 1118, College Lane,
Trivandrum, Kerala State.
60. S. Vethavathiyar,
W/o J. Swornam,
Junior Engineer, Chittar Dam,
Maniyamkuzhi P. O.,
Kulasekharam, K. K. District.